

Pablo Martin Sanguiao
Az isteni akarat kis katekizmus

Pablo Martin Sanguiao

Az isteni akarat kis katekizmus

Asociația Schola Mariae

Editura Serafica
Roman 2021

A mű eredeti címe:
P. Pablo Martin Sanguiao:
Piccolo Catechismo sulla Divina Volontà

Fordította: Bodor Julianna
Lektorálta: Timár Zoltán
Javította: Buta-Vincze Eszter Beáta
Műszaki szerkesztő és borítóterv: Vértesi Lázár

A kötet megjelenését lehetővé tette: Szabó Hajnal
Kiadja a Schola Mariae Egyesület.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
P. Pablo Martin Sanguiao
Az isteni akarat kis katekizmusa / Pablo Martin Sanguiao
Roman: Serafica, 2021
ISBN 978-606-770-182-1

© Asociația Scola Mariae Egyesület
Fdt. Mica nr.2
RO – 535500 Gheorgheni, jud. Harghita
scholamariae1@gmail.com
www.mariaiskolaja.ro

TARTALOMJEGYZÉK

Az isten ajándékára vonatkozó első kérdések	7
Lujza Piccarreta lelkiisége	13
A lélek szeme: a hit	35
Ráhagyatkozás és megszentelés	45
„Ki vagyok én, és ki vagy te?”	53
Hogyan fogadjuk el ezt az ajándékot?	61
Az ismeret szükségessége	71
„Uram, taníts meg imádkozni”	81
„Legyen világosság!”	103

Ez a *kis katekizmus az isteni akaratról* segítséget kíván nyújtani a **hitben való növekedéshez, és útmutatást kíván adni az élet-hez** mindazoknak, akik meg szeretnék ismerni Isten szolgálója, Lujza Piccarreta lelki „üzenetét” az „isteni akarat kicsiny leányának” élete és írásai alapján.

A kötetben lévő szentírási részeket a Szent István Társulat fordításából idéztük.

Jézus szavait a megkülönböztetés kedvéért a „†” szimbólummal jelöljük!

ISTEN AJÁNDÉKÁRA VONATKOZÓ ELSŐ KÉRDÉSEK

KIK VAGYUNK MI?

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hozzá leszünk hasonlók, mert látni fogjuk, amint van. És mindenki, aki így remél benne, megszentelődik, ahogyan szent ő is” (1 Ján 3,1–3).

MIT HIRDETETT NEKÜNK JÁNOS APOSTOL EZZEL?

Az isteni akaratnak, azaz **Jézus benső életének**, még meg kell nyilvánulnia akképpen, hogy a mi életünk **az isteni akaratban való létté váljon**, amint azt Isten szolgálójának, Luiza Piccaretának életpéldájában látjuk, aki által Isten a mi időnkben ezt ki akarta nyilatkoztatni.

MIT JELENT „ISTEN AKARATÁBAN ÉLNI”?

Azt jelenti, hogy a **saját életünkben** Isten akaratát éljük, amint az Lujza Piccarreta írásaiból kitűnik. Ezt élte meg a mi Urunk, Jézus Krisztus és Szűz Mária, az Ő és a mi édesanyánk is.

KI VOLT LUJZA PICCARRETA?

Isten szolgálója, *Lujza Piccarreta az isteni akarat kicsiny leánya* az a teremtmény, akit Jézus arra választott, hogy benne **megkezdje** tervének, az Ő örök Rendelésének beteljesülését, és **felismerje** az Egyház és az egész világ, hogy az Ő isteni akarata (ami Istenben van), bennünk kell, hogy legyen, hiszen ez az Ő élete, az Ő boldogsága, minden tettének forrása.

Lujza Coratóban született (Bari, Olaszország) 1865. április 23-án; ott élt és halt meg 1947. március 4-én. Az emberek még ma is úgy emlékeznek rá, hogy „Szent Lujza”. Boldoggá avatási eljárása 1994-ben kezdődött el. Sok tanúja volt (közülük több pap, püspök és egy bíboros is, sőt egy már szentté avatott pap, Szent Hannibál, aki 17 évig látogatta). Mindig az egyház által megbízott, szentéletű gyóntató papoknak engedelmeskedve élt. De Lujza legfőbb tanúja önmaga a saját írásaival, amelyekben elmeséli életét és küldetését.

MIT ÍRT LUJZA? MELYEK EZEK AZ ÍRÁSOK?

Lujza nem volt művelt személy, csak egy vagy talán két osztályt járt. A gyóntatói iránti engedelmességből írt le mindent, amit ő rendkívüli módon megélt. Napló formájában teleírt 36 nagy füzetet, ún. kötetet, azokkal a dolgokkal, melyeket előtte, mint ahogyan Jézus mondta Ő maga „írt saját fényujjával a lelkébe”, Lujza pedig utóbb mindezt papírra vetette.

Ezeknek az írásoknak Jézus adott címet: *“Az isteni akarat országa a teremtményben – Az ég könyve – A teremtmény visszahívása arra a rendre, helyre és célra, amelyre Isten őt megalkotta.”*

Szent Hannibál, Lujza írásainak megbízott cenzora, elsőként vizsgálta meg az írásokat (az első 19 kötetet ismerte), és megadta rájuk a *Nihil Obstat* jóváhagyást, melynek következtében az érsek engedélyezte a nyomtatásukat.

Lujza írta meg *Az Úr Jézus Krisztus Szenvedésének 24 órája, A lélek jámbor zarándoklata az isteni akaratban* és *Szűz Mária az isteni akarat országában* című köteteket.

Továbbá egy kötet a *Gyermekkori emlékek* címet viseli, amely kiegészíti az első kötetet, valamint sok imádság, kilenced és levél maradt még ránk.

MI LUJZA ÜZENETE RÖVIDEN ÖSSZEFOGLALVA?

Lujza Jézus szavaival mondhatja *“Tanításom nem tőlem való, hanem attól, aki küldött. Aki készen van rá, hogy teljesítse akaratát, meggyőződhet róla, vajon Istentől való-e ez a tanítás, vagy csak magamtól beszélek”* (Jn 7,16–17). Vagy amit Jézus mondott a samariai asszonynak: *„Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: „Adj innom”, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked”* (Jn 4,10).

Mi az **isten ajándéka**? Nem egy akármilyen ajándék, erény, karizma, még csak nem is lelki dolog, hanem maga **isten akarat**a: mindenható, örök, szent. A parancsolatok betartása, Isten akaratának megvalósítása, elfogadva békességgel mindazt, amit megenged vagy elrendel. Mindez szükséges a lelkünk megmentéséhez, de túl kevés az Ő szeretetének.

Egy népi ének mondja: *„Isten olyanná vált, mint mi, hogy olyanná tegyen, mint Ő.”* Isten azt akarja, hogy olyanná váljunk, mint Ő, az Ő képmásává. Azt akarja, hogy **teljes egységben** éljünk Vele, hogy Jézus szavait mondhassuk az Atyának: *„hiszen ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém”* (Jn 17,10). Is-

ten azt akarja, hogy szeressünk, hogy szeressük Őt az **Ő szeretetével**, úgy, hogy ne legyen igazságtalan a mi szeretetcserénk. Mivel Isten tudja, hogy a mi szívünk (akaratumk) egyedül nem képes szeretni isteni módon, Istenhez méltóan, **most felkínálja nekünk az Ő imádandó akaratának „szívét”, a három isteni személy „szívét”,** hogy Istennel éljük meg az Ő életét, vegyünk részt a munkálkodásában, és úgy szeressünk, ahogyan a Szentháromság szeret.

Az Úr most azt mondja neked: *„Kevés az, hogy szolgálóm légy, a nemzetek világosságává tettelek”* (vö. Iz 49,6).

Az Úr most azt mondja neked: *”Gyermekem, add nekem a szívedet, mert Én neked akarom adni az Enyémet!”*

Az Úr most azt mondja neked: *”Neked akarom adni akaratomat, hogy az olyanná váljon számodra, amilyen az nekem.”*

Az Úr most azt mondja neked: *”Nem tudnék semmi nagyobb felkínálni neked, mint akaratomat, ez a mindenem, az isteni lényem lényege, a lényegemhez tartozó járulékom, a szeretetem, az életem, a munkálkodásom, minden jó és boldogság forrása.”*

Az Úr most azt mondja neked: *„Ha te nekem adod akaratodat, Én neked adom az Enyémet; ezért teremtettem meg a tiedet, hogy legyen neked egy kis akaratod, amit Nekem tudj ajándékozni, hogy cserélni tudj az enyémmel, hogy azonossá válj az enyémmel.”*

Az Úr most azt mondja neked: *”Ha tudtodra adtam ezt a vágyamat, az én legnagyobb vágyam, nem az, hogy csak híriül adjam ezt neked, hanem hogy megajándékozzalak az ajándékok ajándékával. Ha kinyilatkoztattam ezt neked, azért tettem, hogy ezt értésedre is adjam.”*

Az Úr most azt mondja neked: *„Ha te igent mondasz, én komolyan veszek. A te kicsiny emberi akaratod értékes számomra, egyesíteni akarom az enyémmel, hogy azonosuljon az enyémmel, és ne lehessen megkülönböztetni őket egymástól.”*

Az Úr most azt mondja neked: „Ha te soha többé nem kelted életre magadtól az akaratodat, és a tied helyett az enyémet hívod mindig, eljön majd az a pillanat, amikor csak az én akaratom életét fogod érezni, és isteni módon fogsz cselekedni, mint Isten, mint Isten valódi gyermeke, ami vagy. Rendelkezésedre bocsátom mindenhatóságomat, bölcsességemet, örök szeretetemet. Akkor Jézusra fogok nézni, és téged foglak látni, rád nézek és Jézust fogom látni. És így a végtelenből nézve az ő imádott emberségét, meglátlak téged és minden teremtményt (először az édesanyját láttam Benne), így, rád nézve mindent és mindenkit láthatok benned, még önmagamat is.”

† „**Ha te megengeded** - mondja gyakran Jézus Lujzának – **Én egyszerre cselekvő és szemlélő akarok lenni benned.**”

Ezt írja XVI. Benedek pápa az ő első enciklikájában „**Deus Caritas est**” (17. sz.): „amikor a mi akaratunk igent mond az Ő akaratára, ez az igen egyesíti az értelmet, az akaratot és az érzelmet a szeretet mindent átfogó aktusában. [...] ugyanazt akarni és ugyanazt elutasítani, így határozták meg a régiek a szeretet lényegi tartalmát: egymáshoz-hasonlóvá-válni, ami az akarás és a gondolkodás közösségéhez vezet. Az Isten és ember közötti szeretet története éppen ebben áll, hogy ez az **akaratközösség** a gondolkodás és az érzés közösségében növekszik, és **a mi akaratunk és Isten akarata egyre inkább egybeesik: Isten akarata már nem idegen akarat számomra, amely kívülről kényszerít rám parancsolatokat, hanem az én saját akaratom, abból a tapasztalatból fakadóan, hogy valójában Isten közelebb van hozzám, mint én saját magamhoz. Ezután növekszik az Isten iránti odaadás s végül Isten lesz a mi boldogságunk.**”

LUJZA PICCARRETA LELKISÉGE

Nem kevés azon misztikusok száma, kiknek lelki életét egy adott „tanítás” jellemzi. Mint például:

- Szent Fausztina nővérre jellemző az „*Isteni Irgalmasság*”;
- Kis Szent Teréz a *kicsinység és Istenre való bizakodó ráhatározás* szentje;
- Alacoque Szent Margit és Menendez Józsefa Mária nővér a *Jézus Szent Szívének ájtatossága*;
- Isten szolgálója Maria Conception Cabrera a „*Misztikus Megtestesülés*”;
- Eugenia Ravasio anyának a *Mennyei Atya kinyilatkoztatásai* ... stb.

A fent említett személyek (majdnem mind nők!) az egyháznak ajándékozták a saját lelki életük kincseit, mint az egyház által megvizsgált és jóváhagyott „kinyilatkoztatások” és misztikus tapasztalatok gyümölcset.

Mi lenne pár szóban az a tanítás, amelyet Lujza Piccarreta Isten szolgálója tanít?

Az isteni akaratban való életet tanítja. Isten akarata az, amit Isten ajándékozik, és a teremtmény, az ember elfogadja, mint egy örökséget és a ***saját életét.***

Karizmatikus „üzenetekről” van szó, amelyeneket (igazak és kevésbé) mindenféle olvashatunk napjainkban? Talán, egy aszketikus-misztikus tanításról, melyben különböző eré-

nyekről beszél vagy különleges tapasztalatokról? Valamilyen teológiai irányelv követéséről van szó? Az életéről és gondolatairól hagyott számunkra egy összefoglalást? Vagy talán egy újabb ájtatosságot mutat be? ...

Egyáltalán nem üzenetekről van szó, mert ilyen nem létezett Lujza gondolkodásában. Ő egy olyan misztikus lélek, aki írásokat hagyott ránk, mint számos ókori és kortárs szerzője az egyháznak. Ezekből felismerjük bensőséges lelki tapasztalataikat a ránk hagyományozott aszketikus-misztikus tanításokban gazdag életük tanúságából. Gondoljunk csak a nagy *klasszikusokra*: Avilai Nagy Szent Terézre, Keresztes Szent Jánosra vagy későbbiekre Kis Szent Terézre, Szent Fausztina nővérre, hogy csak párat említsünk. Lujza csak részben olyan, mint ők, mivel az ő írásai nem csak bemutatják egy lelki élet útvonalát, hanem ezek **az Isten örök tervének vagy rendeletének a kinyilatkoztatásai, melyek az Ő országának a beteljesülését hirdetik, az isteni akarat országát.**

Lujza Piccarretta írt valamit? Írónak kell őt tekinteni? Miért írt? Kinek írt?

Lujza sokat írt, habár csak egy vagy két elemi osztályt végzett, és műveltsége is szegényes volt (írásai tele vannak helyesírási hibákkal, mondatszerkesztési hibákkal, és ez már elegendő ok lenne arra, hogy bárkit elbátortalanítson, aki előítélettel közelít felé). Tehát nem *egy könnyű misztikus irodalom annak, aki publikálni szeretné az állítólagos természetfeletti látomásait vagy kinyilatkoztatásait*. Ezzel ellentétben a hosszú évekig ágyban megélt, szeretetből keresztre feszített élet fájdalmas tanúságtételéről van szó, melyet Lujza imádságban és csendben élt meg,

rejtettségben és engedelmisségben. Csak engedelmisségből írt önmagát erőszakkal rávéve az írásra. Csak azért írt, hogy engedelmeskedjen az érsek (az egyház) által kirendelt gyóntató atyák kérésének. Olyan engedelmisség ez, mely Lujza számára igazi, folyamatos mártíromságot jelentett.

Amit írt nem egy író művészetének és műveltségének gyümölcse, kinek célja saját *meglátásainak* vagy *megvilágosodásainak* az ismertetése, nem egy hamis és veszélyes miszticizmusból származik, hanem az „*Engedelmisség Úrnőjétől*”, ahogy ő nevezi. Csak sok év után adta meg magát a gondolatnak, hogy írásait az arra megbízott papok publikálják. Szent Hannibál volt a kinevezett egyházi cenzora Lujza írásainak, aki *Nihil obstat* jóváhagyással látta el ezeket az írásokat, és engedélyt kapott az érsektől a nyomtatásukra.

Mi az ő üzenetének lényege? Lujzának van egyedi üzenete?

Jézus szavaival élve: † „*Nagyobb kegyelmet nem tudnék adni ezekben a gyötrelmes időkben, a gonoszság rohamos növekedésének idején, minthogy megismertessem veletek a legfőbb „Fiat / Legyen”¹ országának ajándékát. Pontosan annak az országnak a beteljesüléséről van szó, amit a *Miatyánkban* mondunk: az Ő akaratának Lujzával kezdődően új módon kell beteljesülnie a földön úgy, amint a Mennyben, ahol minden jó és boldogság forrása van, ahol Isten és az Ő fiainak élete van. A nagy üzenet kiindulási gondolatát az Úr így magyarázza: † „*Veletek fogok maradni, hogy együtt éljünk, egy akarattal éljünk, egy szeretetben éljünk.*”*

1 Az olasz eredeti a „*Fiat*” latin kifejezést használja, ami Isten teremtő szava „*Legyen világosság*” és egyben Szűz Mária „Igen” válasza a megtestesülésre: „*Fiat mihi secundum Verbum tuum*” (Legyen nekem a te igéd szerint). Bővebb magyarázatot ennek a fejezetnek a 10. kérdésre adott válaszában kapunk. [A ford.]

Pontosan mi az újdonság ezekben az írásokban? Mit mondtak más lelki írók az isteni akaratról, és mi Lujza újdonsága ehhez képest?

Erre a kérdésre az Úr válaszol: †„*Leányom, nem akard megérteni: **élni az én akaratomban annyi, mint uralkodni. Teljesíteni az akaratomat annyi, mint alávetni magad a parancsaimnak.** Az első birtoklást jelent; a második: fogadni az én rendelkezéseimet és teljesíteni őket. Élni az én akaratomban azt jelenti, magadévá tenni az akaratomat sajátodként, és rendelkezni vele. Teljesíteni az akaratomat azt jelenti, úgy tekinteni rá, mint Isten akaratára, nem mind sajátodéra, és nem rendelkezni vele, amint szeretnéd. Élni az akaratomban azt jelenti, egy akarral élni és ez az Isten akarata... Élni az én Akaratomban azt jelenti, (Isten) **gyermekként élni.** Megtenni az akaratomat azt jelenti, szolgaként élni. Az első esetben, ami az Atyáé, az a gyermeké is... Ez az az ajándék, amivel meg akarlak ajándékozni ezekben a szomorú időkben: **hogy ne csak teljesítsék az én akaratomat, hanem birtokolják azt.** Vajon nem tudom megadni mindazt, amit akarok, amikor akarom, és akinek akarom? ... Ne csodálkozz, ha azt látod, nem értik: ahhoz, hogy értsék, a legnagyobb áldozatra kell képessé tenniük magukat: **hogy ne keltsék életre, még a szent dolgokban sem a saját akaratukat**... (1924.09.18).*

Lujza többször használja az „isteni akarat”, „isteni akarás”, kifejezéseket. Ezek ugyanazt jelentik? Ugyanaz az értelme az „isteni akarat” kifejezésnek, mint az „isteni akarás” kifejezésnek? Ezekben hová ékelődik be a szeretet?

AZ ISTENI AKARAT, amit Jézus az „Atya akaratának” nevez az evangéliumban, Isten legbensőségesebb, létfontosságú, leg-

alapvetőbb valósága: †„*Ó, minden az én akaratomban áll. A lélek, ha megszerzi ezt, megszerzi **létem teljes lényegét** és magába zárja azt*” (1916.03.02). Ez nem egy „képesség” vagy Istennek valamije, ami hasonló ahhoz, ahogy az emberi akarat bennünk van; ez maga Isten. Ahogy egy gépben mindig van egy első fogaskerék, ami megmozdítja az összes többit, így az akarat az, ami életet ad mindennek Istenben és bennünk.

Általában az isteni akarat alatt azt értjük, amit Ő akar, az Isten által akart dolgokat (azaz *tárgynak* látjuk). Istennek viszont ez *alany*, Isten maga akarja. Mondhatjuk: az akarat *főnév* (a kifejezés, amely a szubsztanciát fejezi ki), miközben minden isteni jelző – a szeretet, mindenhatóság, jóság, szentség, végtelenség, változhatatlanság, hatalmasság, igazságosság, irgalmasság, mindent látás, bölcsesség stb. – mind az *ő melléknevei*: „Az isteni akarat mindenható, jó, szent, irgalmas, végtelen, örök, végtelenül bölcs, változhatatlan...”

„**AZ ISTENI AKARÁS**” Isten akarata tettben, arra mutat rá, amit megtesz, ezért *ige*. Az „akarások” kifejezés az Isten által akart vagy meghatározott dolgokra utal.

Az „*akarat*” és az „*akarás*” közötti különbség (még ha fedik is egymást), ugyanaz, mint a „*szív*” és a „*dobogás*”, vagy mint a *motor* és a *mozgás* között, vagy mint a „*forrás*” és a „*folyó*” között.

A hasonlatok nyelvén egy másik példa a dobogás hatása, ami az élet, vagy a motor működése, ami a kirándulás. Az „**akarás**” esetében a kiváltott hatás a „**szeretetet**”. És ha Istenben a forrás az Ő **akarata** és a folyó az **isteni akarás**, ennek a folyónak a vize a **szeretetet**. Így nyugodtan mondhatja Jézus, hogy „**a szeretet, az isteni akarat gyermeke**”, azaz annak megnyilvánulása és közlése.

Az isteni akarat túlmutat, fölötte van annak, amit tesz, azon dolgoknak, melyeket Isten akar, nem akar vagy megenged. Ez Isten lényegének legfőbb oka, a Szentháromság kimondhatat-

lan életének és örök szeretetből fakadó tetteinek forrása. Olyan, mint Isten benső „motorja”, mint az „első mozgató fogaskerék”, mely mindent mozgat és mindennek életet ad, mindannak, ami Isten, és minden cselekedetének. Olyan, mint a három isteni személy „szíve”.

Lujza mindig rajongva beszél Jézusról! Néha megemlíti (azaz Jézus említi meg) az Atya isteni személyét, és ritkán beszél a Szentlélekről: hogy lehet ez?

Természetesen beszél a Szentlélekről, habár csak ritkán említi meg, például egy egészen gyönyörű fejezetet szentel neki a 18. kötetben (1925.11.05), ahol a Szentlélek sóhajtásairól beszél a szentségekben. Minden esetre maga a tény, hogy ritkán említi a Szentlelket, valószínű a következőképpen magyarázható: ahogy az Atya személye képviseli a Szentháromság isteni akaratát, úgy a Szentlélek képviseli az isteni akarást, és így ebben a formában folyamatosan beszél (Róla). Mivel a Szentlélek az az isteni személy, aki létrehozza az Atya és a Fiú „közötti kölcsönös szeretetet és egységet”, Ő a kapcsolat a Menyasszony és a Vőlegény között is, a mi esetünkben Jézus és Lujza között. Egyszóval **ritkán említi, miközben folyamatosan Róla beszél**, mert a Szentlélek maga a „szereletpárbeszéd”, Ő formálja, Ő maga beszél Jézusról.

Térjünk a lényegre: Mit jelent az „isteni akaratban élni”? Azt jelenti, megtenni az Isten akaratát, amit a szentek példájából láttunk?

Világos, hogy teljesen új dologgal állunk szemben, például Jézus azt mondja neki: †„A szentek velem egyesülnek és ünnepelnek,

*arra várakozva lelkesen, hogy egyetlen testvérük helyettesítse a tetteiket. **Szentek az emberi rend szerint, de nem az isteni rend szerint; arra kérnek, hogy azonnal engedjem be a teremtményt ebbe az isteni környezetbe...*** (1919.02.13).

Egy másik helyen Lujza azt mondja: „Lehetséges, hogy (Jézus) hagyott elteni annyi évszázadot anélkül, hogy megismertette volna az Isteni akarat csodás voltát, és nem választott egy szentet, aki által elkezdődjön ez a teljesen isteni szentség? Ott voltak az apostolok és a nagy szentek, akik lenyűgözték a világot...” (1921.12.03).

„Szerelmem és Életem! Én még mindig nem értem: hogyan lehetséges, hogy **egyetlen szent** sem tette mindig a Te legszentebb akaratodat és **nem élt úgy, ahogy Te most utasítasz** (engem) **a Te akaratodban?**” – †„... Természetesen voltak olyan szentek, akik mindig az én akaratomat tették, de **csak annyit tettek meg az akaratomból, amennyit felismertek.** Ők úgy tudták, hogy tenni az én akaratomat a legfőbb jótett, ami nekem a legnagyobb tiszteletet adja, és a szentséghez vezet. Ezzel a szándékkal tették meg, és ebbe kapaszkodtak, mert nincs szentség az én akaratom nélkül, és semmi jó nem származhat, kicsi vagy nagy szentség, e nélkül” (1922.11.06).

†„Leányom, az én örök akaratomban találsz meg minden tettet, ugyanúgy, mint édesanyám tetteit, amelyek magába foglalták a teremtmények minden tettet az elsőtől az utolsó létezőig, mint egy köpeny. Ebből a köpenyből egy rész felemelkedik az égbe, hogy visszaadja Atyámnak isteni akarral mindazt, amivel a teremtmények Neki tartoztak: szeretetet, dicsőséget, jóvátételt és elégtételt; a másik (része) a teremtmények védelmére és segítségére maradt. **Senki sem lépett be az én isteni akaratom-**

ba, hogy megtegye mindazt, amit az én emberségem megtett. A szentjeim megtették akaratomat, de nem léptek be, hogy mindent megtegyenek, amit az akaratom tesz, és minden tettet egybefogva az elsőtől az utolsó emberig cselekvői, szemlélői és annak imádói legyenek. Megtéve akaratomat nem elegendő, hogy megtegyék mindazt, amit az én örök akarásom magába foglal. Az én örök akarásom **leszáll a korlátolt teremtménybe, amennyire az be tudja fogadni.** Aki belép (akaratomba), az kitágul, szétszóródik, mint a napsugár akarásom végtelen röpteiben, és megtalálva tetteimet és édesanyám tetteit, odateszi az övét is. Nézz az én akaratomba: találsz benne talán más teremtményi tetteket megsokszorozva az enyémben, melyek eljutnak az utolsó tettig, melynek ezen a földön még be kell teljesülnie? Nézd meg jól; nem fogsz találni egyet sem. Ami azt jelenti, hogy **senki nem lépett még be.** Az én örök akarásom kapuinak megnyitása az én kicsi lányomnak volt fenntartva, hogy egyesítve tetteit az enyémeikkel, és édesanyáméval odategyüik minden tettünket megháromszorozva a legfőbb Fenség elé, a teremtmények javára. Most, **hogy megnyitottam a kapukat, beléphetnek mások is, amennyiben rendelkezésére bocsájtják magukat egy ilyen nagy jónak**” (1922.11.06).

Lujza sokszor beszél Isten országáról, amelynek be kell teljesednie, mely hamarosan eljön. Lujza imában azt kéri „*jöjjön el az isteni akarás uralma*”: mit jelent ez?

Abból, amit Jézus Lujzának mond, egyértelmű, hogy:

1. Isten országa akaratának megvalósulásában áll;
2. Az Atya akaratára Jézus emberségében hozta létre országát megadva Neki minden isteni hatalmat és jogot;

3. Mindaz, amit Jézus imálandó emberségében birtokol, misztikus testének akarja adni. „Amint a Mennyben, úgy a Földön is” szavak Jézusban és Máriában tökéletes valóságot alkotnak: „amint az Atyában van, úgy van a Fiúban is.” Amíg Jézus és Mária a földön éltek, Isten országa a földön volt. Bennünk viszont egy égető vágy kell gyűljön, egy soha meg nem szűnő könyörgés, mivel ez egy isteni ígélet. Szent Ágoston mondja: „*Valósuljon meg az Egyházban úgy, mint az Úr Jézus Krisztusban; úgy valósuljon meg a Menyasszonyban, aki eljegyezte magát Vele, mint a Völegényben, aki teljesítette az Atya akaratát*”.
4. Az ország isteni ígéréte még meg kell valósuljon a földön, amint a Mennyben már megvalósult. Ez két dolgot jelent:
- Hogy nem *menni* kell az Isten országába halálunk után, hanem az Isten országának még el kell jönnie a történelmi időben, és nem lehet vége a világnak, mielőtt be nem teljesedik teljesen (Ez a teremtés rendjének visszaállítása, mielőtt a bűn létezett volna);
 - Isten országa még nem jött el, mert nem szabad összetéveszteni a megváltással és az egyházzal.
 - Ez az ország, melyet az Egyház folyamatosan kér a *Miatyánk*-ban (hogy akarata legyen meg „amint a Mennyben, úgy a földön is”), a megváltáshoz és az egyházhoz viszonyítva, olyan, mint a gyümölcs a fához viszonyítva: lényegében már jelen van a fában kezdettől fogva, amióta elültették. A fát elültették, művelték és nő, leveleket és virágokat növeszt, de beteljesülése a gyümölcserés idején van. Így a megváltás, a szentségek, az egyház és a Szentlélek minden műve mind az isteni akarat országának dicsőséges idejére vannak irányítva.

Lujzára jellemző a „Fiat” latin szó használata. Ez a szó volt a mellén, amikor győzedelmesen a temetőbe vitték. Mit jelent ez számára?

Lujza minden írását a „**Fiat**” latin szóval kezdi, és nem véletlenül. Isten minden tettét ezzel a szóval („Legyen!”) kezdte: a teremtést („**Fiat lux**” / „*Legyen világosság*” Ter 1,3), az Ige megtestesülését („**Fiat mihi secundum verbum tuum**” / „*Legyen nekem a te igéd szerint*” Lk 1,38), a megváltást („... *non mea voluntas, sed Tua fiat*” / „*ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd*” Lk 22,42), királyságának kérését („**Fiat Voluntas tua, sicut in Coelo et in terra**” / „*Legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is*” Mt 6,10). Ez a szó magába foglalja mindazt, amit Lujza mondott és megélt, ugyanúgy, ahogy kifejezi mindazt, amit Isten tett, sőt mi több, Isten életét, az Ő örök és abszolút tettét, mint az Ő végtelenül szent akaratának kifejeződését. Amikor Jézus a „**harmadik Fiat**”-ról beszél neki, a *Miatyánk* beteljesüléséről beszél.

Lujza sokszor visszatér arra a tényre, hogy meg kell valósulnia a *Miatyánk* azon kérésének, hogy „*Legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is*”. Ő részben olaszul írja le, részben latinul, szinte szakkifejezésként használja: „... teljesedjen be a te *Fiat voluntas tua, amint a mennyben, úgy a földön is*”. Mit akar mondani?

Megtenni az Isteni akaratot nem újdonság. Az újdonság abban áll, hogy Isten meghív, hogy éljünk az Ő akaratában, amint az Atya, a Fiú és a Szentlélek éltek ezt az örök Akarást. Az újdonság a **teremtésben működő isteni akarat és az isteni módon működő teremtmény Benne**.

Az újdonság: a kegyelmek kegyelme, az ajándékok ajándéka: **hogy nem csak tesszük, amit Isten akar, hogy megtegyük, hanem hogy az Ő akarata legyen a miénk, élete a mi életünk, hogy Benne és Vele éljünk és uralkodjunk.**

Az újdonság egy örökös isteni és emberi akaratcsere, mert a lélek, félve a saját akaratától, kéri, hogy az legyen kicserélve mindenben és minden esetben Isten akaratával, ami majd megtölti örömmel, szeretettel, végtelen jókkal visszaadva neki az **Istenhez való hasonlóságot**, amit a bűnnel elvesztett, és visszaadva a célt, amellyel Isten megteremtette az embert, hogy Isten fiaként éljen részesítve őt minden isteni jóban.

Újdonság, hogy Jézus akaratának ajándéka által, a teremtményben kialakítja a saját életét és egy valóságos jelenlétet oly módon, hogy ez a teremtmény (Jézus) emberségeként szolgál. Ez természetesen nem egy „hüposztatikus egyeség” (két természet egyetlen személyben), hanem **két akarat egyesülése, az Isteni és az emberi akarat egyesül az Ő akaratában**, ami nem lehet más, mint az Isteni akarat. Így a teremtmény Jézus győzelmévé válik, egy „másik Jézussá”, nem természetéből fogva, hanem Isten kegyelméből, Szent János szavai szerint: „...mert ahogyan ő, úgy vagyunk mi is **ezen a világon**” (1 Jn 4,17).

Lujza az egész életét ágyban töltötte, a legkülönösebb és legfurcsább szenvedésekben (amelyekről nagyon aprólékosan és meghatóan ír). Eléggé logikusnak tűnik, hogy gondolatai gyakran *szeretett Jézusa szenvedéseihez* meneküljenek, azoknak mély megértésével és rendkívül intenzív érzelmi részvétellel... Jézusnak ez a leírhatatlan szenvedése az öve is. Ennek milyen hatása van az ő meglátására az „isteni akaratban való életről”, „az isteni akarat országáról”?

Egy beletörődő magatartást vártunk volna, egy „halálíg, és pedig a kereszthalálíg tartó engedelmisséget”, egy odaadást az isteni akarat előtt, egy feltétel nélküli magát alárendelő „**Legyen**”-t, egy **passzív „Legyen”**-t. Ezzel szemben az ő lelkisége úgy fakad,

mint a hajnal, és mindenre ráragyog. Egy adott pontban (Lujza) megérti, hogy nem csak érte van, hanem mindenkiért. Ez a „*belépés*” vagy „*felolvadás az isteni akaratban*”, a helyettesítése az ő akaratának az isteni akarral, és ez utóbbinak magáévá tétele, ez a „*Legyen*”, ami többé nem az övé Istennel szemben, hanem a mindenható és örök isteni „*Legyen*” szava. Ez nem egy passzív válasz, hanem egy aktív és tudatos részesezés, egyre tudatosabb részesezés mindabból, amit ez az isteni akarat vagy „*Legyen*” tesz minden tettében, életének örök tettében...

Lujza meghívást kap arra, hogy úgy cselekedjen, mint Jézus, az Ő akaratában: †„*Gyere az én Akaratomba, hogy megtegyed mindazt, amit én is teszek*” (1917.07.25). „*Most, hogy velem együtt akarok az én akaratomban, akarom a te folyamatos cselekvésedet*” (1917.12.28). Így történik, hogy mindaz, amit Lujza érez és tesz, az Jézus élete, amit Ő (Jézus) megismétel benne (Lujzában) (1918.12.25). Mindez nincs fenntartva kizárólag Lujzának. Jézus várja, hogy a teremtmények éljenek az Ő akaratában és **megismételjék, az Ő akaratában, mindazt, amit Ő tett** (1919.01.29).

Úgy tűnhet, Lujzában két személy volt, két különböző lelkiség, két dimenzió, két világ, két olyan hatalmas valóság, hogy szinte érthetetlen...

Egyik lelkiség, talán kicsit közelebb áll hozzánk. A könnyebb megértés végett: az, amelyik engedelmességről beszél, a keresztéről, de ott van a másik lelkiség is, az „*isteni akaratban élő*”. Lujzának két hivatása, illetve missziója volt: az első az „*áldozat*” Jézussal együtt a megváltás művében, a másikat Jézus később mutatja be neki, mint az isteni akarat letéteményesének, mint a Jézus által ihletett **új nemzedék fejének**, akinek mindene közös lesz vele, az

isteni akarat lesz az élete... A 12. kötet végén Jézus azt mondja Lujzának, hogy mindeddig ugyanaz volt a feladata, mint Jézus legszentebb emberségének a földön; innentől kezdve az lesz a feladata, ami az isteni akaratnak az ő emberségében. (1921.03.17).

Mivel az ő **lelkisége csakis a tanításával magyarázható** (az isteni akarat, Isten élete és a gyermekeinek szánt élet), **ezzel magyarázható az ő kettős feladata is: az áldozat és az „isteni akaratban élés”** kezdeményezője, és igazságának letéteményese, mely általa nyilvánul meg.

† „Mostanáig magamnál tartottalak, hogy **csillapítsd igazságosságomat**, és megakadályozd, hogy túl súlyos büntetések ériék a földet; most (...) azt akarom, hogy te, velem együtt, az én akaratomban, **előkészítsd az én akaratom korszakát**. Ahogy haladsz az én akaratom útján, a béke szivárványa jelenik meg, amely az isteni akarat és emberi akarat egyesülésének gyűrűjét hozza létre, amely életet ad az én akaratomnak a földön és meghallgatást nyer az én imám és az egyház imája: jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (1921.03.02).

Mondhatjuk, hogy Lujza lelkisége egyrészt elmerül a megváltásban, másrészt Isten országának beteljesülésében, az Isteni akarat országának beteljesülésében?

Valóban, Lujzának létezik két írása, mely ezt a két isteni feladatot képviseli, és megfelelnek két szakasznak az ő életében. Az első, amelyben Jézus úgy formálja őt, mint egy másik emberséget, a második, amelyben megtanítja, úgy cselekedni, mint Jézus tette az Atya Akaratában. *A Szenvedés órái és A lélek zárándoklata az isteni akaratban* vagy *A lélek jámbor zárándoklata* írásokban olvashatunk róluk.

A *Szenvedés órái* nem egy elbeszélés vagy elmélkedés Jézus szenvedései fölött, amint számos lelkiségi író tette. Ez imádság, olyan, mint egy edzőterem vagy az élet iskolája, ahol Jézussal egyesülve megtanulunk Vele tenni, és úgy tenni, mint Ő mind-azt, amit a mi megváltásunkért belsőleg tett.

A lélek zarándoklata az isteni akaratban – Lujza szavaival élve – „gyakorlati és hatékony módja annak, ahogy a lélek zarándokol az Isten legszentebb akaratában, hogy kieszközölje az isteni LEGYEN országát a földön.”

Ez egy folyamatos imádság, amelyben a lélek egyesül az isteni akarral minden tettében (a teremtésben, a megváltásban, a megszentelésben), hogy imádja, áldja, szeresse és hálát adjon mindenki nevében, és mindenki nevében kérje, hogy mindenben jöjjön el Isten országa.

Lujzának személyesen van egy szerepe vagy egy különleges missziója ebben? A válasz nem követeli meg az egyház megelégedését, csak azt, ami írásainak olvasásából kiderül.

Jézus maga magyarázta el, hogy Lujzának, mint az Ő másik emberségének része volt ugyanazokban a megváltói és királyi feladatokban: † „Kedvesem, eddig azt a feladatot töltötted be mellettem, ami az emberségem volt a földön. Most meg szeretném változtatni a feladatodat egy nemesebbet adva neked, átfogóbbat: azt a feladatot akarom adni neked, ami akaratomat emberségemben tartotta. Látod, mennyivel magasabb rendű és magasztos? Emberségemnek volt egy kezdete, az akaratom végtelen; emberségem körülhatárolt és korlátozott, akaratom korlátlan és végtelen. Ennél nemesebb és magasztosabb feladatot nem tudtam volna adni neked” (1921.03.17).

†„Gyermekem, ne félj! Nem emlékszel rá, hogy két feladatot látsz el, egy áldozati feladatot és egy magasztosabbat, az én akaratomban élőt, hogy visszaadd nekem a teremtés teljes dicsőségét” (1922.09.20).

Ezért Jézus ezt mondta neki: †„A te feladatod nagyon nagy, mert nem csak az egyéni szentségről van szó benne, hanem arról, hogy átöleljünk mindent és mindenkit, és előkészítsd akaratom országát az emberi nemzedékek számára” (1926.08.22).

Szent Hannibál így írt róla: „A Mi Urunk, aki évszázadról évszázadra növeli folyamatosan szeretetének csodáit, úgy tűnik, ezt a szüzet hívja el, mint a legkisebbet, akit a földön talált, hogy bármilyen oktatás hiányában azon magasztos feladat eszközévé formálja, amelyhez semmilyen más nem hasonlítható, vagyis az **isteni akarat egész világon aratott győzelmének az eszközévé**, a *Miatyánkban* mondottak szerint: ***Fiat Voluntas tua, sicut in coelo et in terra.***”

Aki bemerészkedik Lujza írásaiba, hamar „elveszettnek” érzi magát, mint egy vég nélküli erdőben. Tudna adni valamilyen tanácsot, figyelmeztetést, ami alapján tájékozódni lehessen?

Nagyon fontos megjegyezni, hogy Lujza esetében nem lehetséges elválasztani a lelkeségét a tanításától, amelyből egyik sem az övé, hanem Jézusé, s csak utólag lett az övé. Ő csak azt írta le, amit megélt. Az ő belső élete pontosan az isteni akarat élete. Megállni, tehát az egyes vagy több erényén, amely megmutatkozik annyi, mint elveszteni szem elől, hogy ezek levelei és szirmai az isteni akarat nevű növénynek; a gyümölcse pedig az ország. Ami minket a leginkább kellene érdekeljen: *hogyan lett ez a „növény” elvetve és gondozva? Hogyan fejlődött Lujzában?* Fontos megismerni, hogy bennünk is megfogadjon.

Olvasva az írásait hiba lenne önmagába nézve vizsgálni egyetlen témát anélkül, hogy az egész szemelelnénk. Innen nézve többé-kevésbé hibás lenne minden (kiragadott) téma. A harmonikus összefüggés és az együtt-olvasás egysége egyetlen üzenetet alkotnak.

Az üzenet, amelyet ezen írások közvetítenek a legáltalánosabb téma, nem csak „egy téma” a sok közül. Az *isteni akarat felfedése és megismertetése* a „témák témája”, amely ezekben az írásokban eléri az Isten részéről történő megnyilatkozások és megismertetések csúcspontját. Isten országának győzelme ebben a megnyilatkozásban és megismertetésben áll, melyet az ember befogad. Az isteni akarat témája magába foglalja az összes többi lehetséges témát.

Írásainak olvasását illetően **a kiindulópont a három isteni személy akaratának felfedése; a központ a megtestesült Ige; a végpont** Isten országa az isteni akarat ajándéka által. Nem létezik más.

Milyen állásfoglalást gyakoroljunk Lujza írásai, illetve lelki-sége iránt?

Lujza írásainak helyes megítéléséhez, amint az Úr mondja, szükséges a kontextus, az „adott szituáció” ismerete, amelyben íródtak, valamint elengedhetetlen a „jó látás” az olvasó részéről, mivel „*A test világa a szem...*” (Mt 6,22-23).

Lujza írásainak esetében egy mindent megelőző alapkérdés: „**milyen magatartással közelítsük meg őket?**” A racionalistával, aki azt hiszi mindent meg tud magyarázni pszichológiával? Azt gondolom, hogy írásaival való első találkozás után szükséges a „szívünkre hallgatni”: „*Ma, ha meghalljátok hangját, ne keményítsetek meg a szíveteket...*”

A kérdés, amit fel kell tennünk: „ezeket ki mondja, Lujza vagy a mi Urunk? Jöhetnek tőle vagy az Úrtól? Van valami, ami bizonyítaná, hogy lehetetlen, hogy az Úrtól jöjjenek?

Ahhoz, hogy biztos bölcsességünk legyen erre a válaszra, Jézus maga mondja: „**Tanításom nem tőlem való, hanem at-tól, aki küldött. Aki készen van rá, hogy teljesítse akaratát, meggyőződhet róla, vajon Istentől való-e ez a tanítás, vagy csak magamtól beszélek...**” (Jn 7,16–17).

Azaz mielőtt elmélyednénk írásainak olvasásában ahhoz, hogy ne zárjuk ki tartalmának megértését, válaszolnunk kell a következő kérdésre: A dolgok, melyekről Lujza beszél, amit Jézus mond neki (nekünk), az ő szubjektív dolgai vagy egy objektív valóság? Fogadjuk el, mint lehetségest ez utóbbit? Készen vagyunk elismerni, minden következményével?

Jézus mondja neki: † „*Én az alázatosokkal és egyszerűekkel beszélek, mert azonnal hitelt adnak a kegyelmeimnek, és nagy becsben tartják őket, habár tudatlanok és szegények. A többiekkel, akiket látsz, eléggé vonakodó vagyok, mert az első lépés, ami közel hozza hozzám a lelket, az a hit. Az megtörténik, hogy amazok minden tudásukkal és tanításukkal, és még a szentségükkel is, soha nem éreznek egyetlen sugarat az égi fényből, azaz a természetes úton haladnak, és soha nem érintik meg, még csak kevésbé sem, a természetfelettit*” (1899.05.19).

Meg lehet határozni egy módszert vagy útikalauzt az írások megértéséhez?

Olyan, mint megmászni egy hegyet: nem lehet innen oda ugorva megtenni. Elengedhetetlen kiindulópont az evangélium ismerete, és általában a Szentírásé. Kezdjük az elejével: ott kell kezdeni, ahol Lujza elkezdett írni, az első kötettel. Önmagában

kell szemlélni a tanításokat, és Lujzára hagyni a saját dolgait (misztikus tapasztalatok, szenvedés, az áldozati szerepre való elhívás stb.). Ugyanakkor nagyon hasznos párhuzamosan ezzel a 11. kötetet is olvasni, fejezetről fejezetre, mert megvilágosít, és felkelti a lelkesedést és a szeretetet az isteni akarat iránt. Ezzel a két kötettel érdemes elkezdni a „**Szenvedés óráit**”, mint az Úr megismerésének és szeretetének edzőterét. A többit lassan-lassan, amíg a tűz föl nem lángol, amíg kellően táplálva nem lesz, és nem marad szalmaláng.

„Ha mézet lelsz, csak annyit egyél, amennyi jólesik, különben torkig leszel vele és kiadod” (Péld 25,16).

Hagyjuk most Lujzát: Hogyan tudjuk magunkévá tenni az ő lelkiségét? Egyértelmű, hogy az ő „*áldozati*” hivatása csak az övé és pár emberé, akiket az Úr erre hívott (de még mielőtt megijednénk, megértettük-e, hogy mit jelent lényegében „*áldozattá*” válni?), és egyértelmű, hogy az ő küldetése, amely nem más, mint hogy elkezdje az isteni akarat országának a megvalósulását itt a földön, egy egyedi és megismételhetetlen küldetés: mi hogyan válthatjuk tettekké, amit olvasunk?

Az első apostolok követték Jézust, aki feléjük fordult és kérdezte tőlük: „*Kit kerestek.*” Ők felelték: „*Mester, hol lakol?*” Mire Jézus: „*Gyertek, nézzétek meg.*” Más szóval: kezdjük el olvasni azzal a tudattal, hogy Jézus mondja: † „*Ezért hallgassatok rám; kérlek gyermekeim, olvassátok figyelmesen ezeket a szavakat, melyeket előtökbe teszek, és érezni fogjátok az én akaratomban élésnek a szükségességét. Én közel ülök hozzátok, amikor olvassátok, és megérintem az értelmeteket, a szíveteket, hogy megértsétek és akarjátok az én isteni „Legyen”-em ajándékát.*”

Az ismeret elengedhetetlen: olyan mértékben szeretünk, amilyen mértékben ismerünk. Amikor ez az ismeret nem csak az értelmet itatja át, hanem a szívet is, minden más fényben jelenik meg előttünk, más vágyak fogalmazódnak meg bennünk, „másként” fogunk imádkozni, más lesz a kapcsolatunk a Szentháromság személyeivel, égi édesanyánkkal. Megváltoztatja az életünk anélkül, hogy arra gondolnánk, hogyan változtassuk meg mi magunk, mert egyedül Jézus és az ő érdekei kerülnek érdeklődésünk középpontjába...

Könnyű mondani „élni az isteni akaratban”, de ez a gyakorlatban annyi, mint az isteni akarattal egyetértésben élni. Valójában mit jelent ez?

Csak abban a mértékben fogjuk megérteni ennek valóságát és végtelen hatását, amilyen mértékben az életünkké válik. Kézzel fogható mennyire nagy a különbség a között, hogy megtesszük Isten akaratát vagy Vele egyetértésben élünk.

Jézus mondja: †*„Annyira szeretném, hogy a teremtmények elfogadják akaratomat. Ez a legfontosabb számomra, ez áll legközelebb a szívemhez. Az összes többi dolog nem érdekel ennyire, még a legszentebbek sem, és amikor elérem, hogy a teremtmény akaratomban éljen, győzedelmes leszek, mert ez a legnagyobb jó, ami megtörténhet a mennyben és a földön”* (1910.03.23).

†*„Mindig az akaratomban akarlak.... Akarom érezni a szívedet az enyémben verni ugyanazzal a szeretettel és fájdalommal; akarom érezni az **akarodat az enyémben**, hogy mindenkiben megsokszorozódva, egyetlen tettel mindenki helyett jóvátételt adjon, és mindenki szeretetét megadja; akarom **akaratomat a tiedben**, hogy enyémmé tegyem a te szegény emberségedet, felemeljem az Atya fölsége elé, mint véget nem érő áldozatot”* (1917.07.04).

† „Ezért beszélek mindig az én akaratomban való életről, amit eddig nem nyilatkoztattam ki senkinek. Legfeljebb ismerték akaratomnak árnyékát, teljesítésének a kegyelmét és édességét, **de áthatolva rajta, átölelve végtelenségét, megsokszorozódnival velem és belépni bárhová** – még a földön élve is – **a mennyben és a szívekben**, ez még nem ismert, olyannyira, hogy sokaknak furcsának fog tűnni, és aki nem nyitja meg az elméjét az igazság fényének, nem fog semmit érteni belőle” (1919.01.29).

† „Azt akarom, hogy a teremtmény belépjen akaratomba, és **isteni módon csókolja meg tetteimet helyettesítve mindent, amint én tettem**. Ezért jöjjön, jöjjön, sóhajtozom, vágyom rá, ünnepelek, amikor látom, hogy a teremtmény belépik ebbe az isteni környezetbe és **megsokszorozódva velem együtt, megsokszorozódik mindenkiben és szeret, jóvátész, helyettesít mindenki helyett és mindenkéért isteni módon**. Az emberi dolgait nem ismerem fel többé benne, csak az én dolgaimat. Az én szeretetem fakad és sokszorozódik, **a jóvátételek a végtelenségig sokszorozódnak, a helyettesítések isteniek...**” (13.02.1919).

Lujza megtanítja, mi a teendő, hogy az isteni akaratban éljünk: „...Miközben imádkoztam, be akartam lépni az isteni akaratba, és itt **mindent magamévá téve (ami Benne létezik, és akinek semmi nem marad észrevétlen, múlt, jelen és jövő)**, és koronává válva mindenki helyett, mindenki nevében tiszteletemet adtam az isteni Felső előtt, szeretetemet, elégedettségemet stb.” (1921.01.05).

† „Kevésnek tűnik neked, hogy az én szent, végtelen, örök akaratom leszálljon egy teremtménybe és **egyesítve az én akaratomat az övével, kioltsa (a sajátját) bennem, és életet adjon a teremtmény minden tettének (bennem), még a legkisebb dolgokban is?** Oly módon, hogy a lüktetése, a szava, a gondolata, a mozgása, a lélegzete az élő Istené a teremtményben. Elrejtí magá-

ban az eget és a földet, és látszólag csak egy teremtmény látszik. Ennél nagyobb kegyelmet, ennél erősebb csodát, hősiesebb szentséget nem tudnék adni neked, mint az én „**Legyen**” válaszomat” (1921.06.06).

† „Egy hang visszhangzik mindenek felett, és mondja: szeretet, dicsőség, imádás Teremtőmnnek! Ezért, aki akaratomban él, az én **hangom visszhangja, életemnek megismétlője, teremtésemnek tökéletes dicsősége**” (1922.03.28).

Hogy mit jelent az isteni akaratban való élet, Jézus kifejezte az utolsó vacsora utáni főpapi imájában: (Atyám) „ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém” (Jn 17,10).

Ahhoz, hogy az isteni akaratban éljünk, Jézus birtokba kell vegye mindenünket (mindazt, amik vagyunk, amink van, amit teszünk), Ő nem csak szemlélője, de cselekvője kell legyen mindennek, ami bennünk történik, az életünknek („Jöjj isteni akarat, gondolkodj az én elmémben... stb”), oly módon, hogy ezt mondassuk: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” (Gal 2,20). Ezek után szükséges, hogy a teremtmény birtokba vegyen mindent, ami Jézus, mindent, ami Hozzá tartozik és az Ő életéhez megtevé mindent, amit Ő megtesz, Vele és úgy, mint Ő. Másként nem beszélhetünk az „*isteni akaratban való életről.*”

Összefoglalva az isteni akaratban élni annyi, mint (kegyelemből) eggyé válni Jézussal magunkévá téve mindent, ami az Övé, és odaadni minden teremtménynek, hogy ezáltal helyettesítve minden teremtmény tetteit Jézus tetteivel, azaz viszonszeretni Jézust isteni módon minden teremtmény nevében, vagy Jézussal odaadni a teremtményeknek az Atya minden szeretetét, és átadni az Atyának mindazt a hódolatot, amivel a teremtmény tartozik Neki (imádást, dicsőítést, hálát, jóvátételt, egyetemes szeretetet).

* * *

És most egy kérdés,
amelyre mindenki saját lelkiismeretében válaszoljon:
Ha valaki kapcsolatba kerül Lujza írásaival,
de nem olvassa azokat, *mert nem akarja*,
azért van, mert azt gyanítja, hogy hibás írás,
vagy azért, mert attól fél, hogy nem hibás?

A LÉLEK SZEME: A HIT

➔ A hit szükségessége

„Hit nélkül pedig nem lehet senki sem kedves, aki ugyanis az Istenhez járul, hinnie kell, hogy Ő van és megjutalmazza azt, aki Őt keresi (Zsid 11,6).

A magunkról és a környezetünkről gyűjtött ismeretek nagy részét nem mi fedeztük fel, hanem mások adták át nekünk, olyanok, akiknek hittünk: a szüleink, tanítóink, könyveink, a televízió műsorai, az újságok... Ugyanúgy Isten személyesen akart tanítani azokról az igazságokról, amelyek Őt és minket illetnek. Ezt a kinyilatkoztatás által vitte végbe a történelem folyamán, amely hozzánk az Egyház közvetítése által érkezett meg: olyan tanúk által, akiknek szava, hite és becsületessége kifogástalan.

„A hit a remélt dolgok biztosítéka, a nem látható dolgok bizonyítéka. Őseink ebből merítettek bizonyosságot. A hitből ismerjük meg, hogy a világot az Isten szava alkotta, vagyis a látható a láthatatlanból lett” (Zsid 11,1–3).

➔ A hit tartalma

Ha egy gyermek nem kapja meg mások hihető tanúságtételét (jó esetben a szüleiét), nem fog tudni semmit magáról: nem fogja ismerni a nevét, a családját, a gyökereit. Az isteni kinyilatkoztatás nélkül mi nem tudnánk, kik vagyunk, kinek köszönhetjük létünket és életünket, mi a mi igazi eredetünk és

mindannak, ami körülvesz minket. Nem tudnánk, hol van a mi hazánk és mi a rendeltetésünk; nem tudnánk, mit kell tennünk, és azt sem, mi vár ránk az élet után... Az emberi létre irányuló egyetlen kérdésünkre sem lenne válaszuk.

➔ „Növeld bennünk a hitet”

Ezt kérték az apostolok az Úrtól. Köztünk ki az, aki igennel tudna válaszolni az Úrnak arra a kérdésére: *„amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?”* (Lk 18,8). Hogy Szent Péter elmondhassa: *„Nektek tehát, mivel hisztek benne, dicsőségetekre válik, a hitetlenekre ellenben ez vonatkozik: „Az a kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkö lett, a botlás köve és a botrány sziklája: megbotlanak benne, mert nem fogadták el hittelt a tanítást, amelyre meghívást kaptak”* (1Pét 2, 7–8). Kedveseim, *„itt van az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet Isten háza népén. De ha mirajtunk kezdődik, mi lesz a sorsuk azoknak, akik nem hisznek Isten evangéliumában?”* (1 Pét 4,17).

Elérkezik a kísértés általi próbatétel mindannyiunk számára: *„Józanok legyetek és vigyázzatok. Ellenségetek, a sátán, ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el. Erősen álljatok neki ellen a hitben, hisz tudjátok, hogy testvéreiteket is ezek a szenvedések érik a világban”* (1 Pét 5,8–9).

➔ Mi a hit?

Biztosan a „hit” és a „hinni” szavak a leggyakoribbak a szentírásban. Csak említés szintjén az Újszövetségben 242, illetve 243-szor fordulnak elő.

Egyszerű szavakkal az igazi hit olyan, mint mikor a gyermekhez hasonlóan hagyjuk, hogy Isten megfogja a kezünket, és

engedjük, hogy Ő vezessen minket, azaz biztosnak lenni Benne, biztosnak lenni a jóságában, mindenhatóságában, bölcsességében, szeretetében. Ezt jelenti tisztelni Istent, megismerni, szeretni, dicsérni Őt. Ezt jelenti teljesen Övé lenni, teljesen magunkénak tudni és érezni Őt. Ez az EGYESÜLÉS Vele (szent-áldozás)... Így férti hozzá végtelen bölcsességéhez, részt venni mindenhatóságában, megtapasztalni szeretetét. Szent Péter mondja: *„Akit noha nem láttatok, mégis szerettek; bár most sem látjátok, mégis hisztek benne. De mivel hisztek, ujjonghattok a megdicsőültek kimondhatatlan örömeivel”* (1 Pét 1,8).

Ez az első és elengedhetetlen dolog ahhoz, hogy kedvesek legyünk Isten előtt, és hogy Hozzá járuljunk és Őt keressük (Zsid 11,6). Ez az Evangélium első és utolsó boldogsága, mely magába zárja az összes többi, melyek csak hittel magyarázhatók: *„Boldog, aki hitt...”* mondja Erzsébet Máriának (Lk 1,45); *„Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.”*, mondta Jézus Tamás apostolnak (Jn 20,29).

➔ A hit feltételei

Miért beszélünk „igaz” hitről? Mert senki sincs, aki ne hinne valamiben, és amikor nem hiszünk Istenben, butaságokban hiszünk. A fény Isten ajándéka, még a szemeinket is Tőle kapjuk, de kinyitni a szemeinket vagy becsukni azokat a mi dolgunk. A hit kegyelmi ajándék, az Ő szeretetének kezdeményezése, de ennek elfogadása az emberi jóakarattól függ. Nyitottnak kell lennünk, hogy befogadjuk a hit ajándékát. *„A szívbeli hit ugyanis megigazulásra, a szájjal való megvallás pedig üdvösségre szolgál”* (Róm 10,10).

➔ Hit és bizalom

A hit bevezet Isten igaz ismeretébe és növeli azt bennünk mindinkább élő tapasztalattá válva. Ezért azon túl, hogy szavakkal kifejezzük (*Hiszkegy*) cselekedeteinkben is meg kell látszania (az életben), hitbéli tettekben. Olyan, mint mikor valaki bemegy a szobába, felgújtja a villanyt megnyomva egy kis kapcsolót vagy egy gombot. Ez egy megszokott cselekvés, egyszerű, amit olyan természetesen teszünk anélkül, hogy aggódnánk vagy kételkednénk. Ugyanígy az igaz hit természetessé kell váljon bennünk, és abban a pillanatban eltűnik minden kétely, minden félelem, minden lehetetlenség, minden korlát. Ezek a szavak nem léteznek Isten szótárában, ugyanúgy nem szabadna létezzenek gyermekeinek szótárában sem.

Éppen ezért csak az igaz élő hit tüntet el minden kételyt, és ad biztonságot; eltünteti a félelmet, és igazi békét ad; eltünteti a lehetetlent és mindent ide ad: „*Bármit kértek hittel az imádságban, megkapjátok*” (Mt 21,22).

El kell mondanunk, hogy amikor a hit nagykorúvá válik, nem kér többé akármit, hanem egyre inkább ráhangolódik Isten akaratára, Jézus szavai szerint: „*Ezért ti elsősorban az Isten királyságát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!*” (Mt 6,33). Ezért, ha kérünk Istentől valamit, abban a hitben, hogy megkapjuk, ez már hit, viszont ha biztosak vagyunk benne, hogy Isten nem azt adja meg, amire vágyunk, hanem ami a legjobb számunkra az Ő akarata szerint, ez egy sokkal nagyobb és szebb hit. Az igazi nagykorúság abban áll, hogy olyanná válunk, mint a gyermek, bizalommal engedjük, hogy Isten megfogja a kezünket, bízunk az Ő bölcsességében és titokzatos gondviselésében.

➔ Az élő hitben növekszünk és változtunk

Ami a hívő embert illeti, a hit megnyitja a hívő értelmének kapuit az Isten számára (hisz), hogy belépjen az Ő fénye az életébe, de az akarat a kéz, és csak belülről lehet kinyitni (a kapukat).

A hit csiráját a keresztségben kapjuk, mint egy elültetni való értékes magot, hogy kiteljesedjen és gyümölcsöt teremjen. A hit tehát AZ ISTENNEK, MINT IGAZSÁGNAK A BIRTOKLÁSA.

Ami pedig a hit tárgyát illeti, azt csiraként a keresztségben kapjuk és a hit ajándéka egyrészt a „jelen” kegyelmek által növekszik bennünk, melyeket Istentől kapunk, másrészt pedig ezen kegyelmekhez való hozzájárulásunkkal, melyek az imádság, lelki olvasmányok (különösen Isten szava), a szentségek és a mindennapi helyzetek által érkeznek hozzánk. Néha Isten rendkívüli eseményekbe helyez, „extrém” helyzetekbe, hogy hamarabb növekedjünk a hitben.

Például gondoljunk egy olyan emberre, aki New York ötödik utcáján sétál két felhőkarcolóra erősített kötélén... az utca megtelik emberekkel. Ott vannak az újságírók, a tévériporterek, a tűzoltók, egy mentő, a rendőrség. Nagy tapsok, meghatódottság, fogadások. Egy adott pillanatban az emberünk lejön (bizakodva abban, hogy nem büntetik meg), autogramokat ad, kezet fog. Egyesek arra is fogadnak, hogy biztosan át tud menni újból biciklivel is. A rajongók kiáltásaira a művész megkérdi: „Hiszed, hogy át tudok menni a fonalon egy talicskát tolvá?” Valaki feleli: „Persze, biztosan. Te nagyon ügyes vagy!” – „Mennyibe fogadsz?” – „Még ezer dollárba is!” – „Jól van. Akkor te ülj bele a talicskába!”

Vagy képzeljük el, hogy ez velünk történik. Egy vasárnap misén 300 ember meglepődik, amikor bejön a templomba pár kapucnis, tetőtől-talpig feketébe öltözött ember automata

fegyverekkel. Egyik közülük, aki mintha a vezér lenne, elvéve egy mikrofont azt mondja: „Maradjanak ülve a helyükön és ne mozduljanak azok, akik szeretnének kapni egy golyót (a fejükbe) Jézusért. A többi menjen el azonnal!”

A kórusban lévők azonnal eltűnnek. A diakónus és az akolitusok elmenekülnek, és a hívők nagy része kimegy egymást eltaposva a sietségől. A háromszázból marad nagyjából egy tucat ember itt-ott megbújva. Az ember, aki beszél, leveszi a kapucniját, ránéz a papra, aki inkább halott, mint élő, és ezt mondja: „*Na végre, megszabadultam a képmutatóktól. Most elkezdheted a misét. Szép napot kívánok neked!*” A fegyveresek elvonulnak.

Megtörtént a valóságban? Nem tudnám megmondani, de biztosak lehettek benne, hogy hamarosan nálunk is könnyen megtörténhet.

Ezt tette Péterrel is meghívva őt, hogy vízre lépjen, de Péter megijedt, és elkezdett merülni. Jézus kimentette őt, és a szemére vetette: „*Te kishitű, miért kételkedtél?*” (Mt 14,28–31).

Ezt tette szent Pállal is, aki mondja: „*Nem szeretném, testvérek, hogy ne tudjatok arról az üldöztetésről, amely Ázsiában ért bennünket: módfelett, szinte erőnkön felül ránk nehezedett, úgyhogy már életünkről is lemondtunk. Sőt magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat. Ő mentett ki bennünket a súlyos életveszélyből, és ezután is ki fog menteni. Belé vetjük minden reményünket, hogy ezentúl is mindig megment minket*” (2 Kor 1,8–10).

Ugyanezt tette Lázár nővéreivel is, amikor megkérték, gyógyítsa meg a testvérüket megengedve a hitük miatt, hogy Lázár állapota a halálig rosszabbodjon. Itt is Márta annak ellenére, hogy kinyilvánította intellektuális hitét (*Igen, Uram – felelte –, hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön*),

a kételkedés pontján volt, amikor Jézus megerősítette: „*Nemde azt mondtam: ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?*” (Jn 11,40).

Miért kér az Úr Jézus ekkora hitet Őbenne? Mint amikor Jézus elment a zsinagóga elöljárójával, Jairussal, annak házába, hogy meggyógyítsa a leányát, aki halálán volt. Egy adott ponton jöttek és jelentették: „*Meghalt a lányod. Minek fárasztanád tovább a Mestert?*”, de Jézus bátorította: „*Ne félj, csak higgy!*” (Mk 5,35–36). Mintha azt mondta volna: „*Ha te most kételkedsz, ha megtagadod tőlem a hitedet, megakadályozod, hogy közbelépjek!*”. Így a gyógyítás helyett a feltámasztást éri el! Úgy néz ki, az Úrnak tetszik ez a „dupla vagy semmi” játék. Szükséges az egyszerű és biztos hit az Ő isteni beavatkozásához. Egy nagyobb kegyelem a teremtmény részéről még nagyobb hitet kér.

Ahhoz, hogy megéljük a hitünket, mivel ez egy nagy kincs, Isten látszólag banális dolgokkal vesz minket körül, normális és jelentéktelen dolgokkal, de mindezeket a normális helyzeteket hitünk nagyon fontossá és különlegessé teszi, mert lehetőségek az Istennel való egyesülésre. Megenged a léleknek bizonyos akaratlan hibákat és bűnöket, ezzel megalázva a lelket, valójában ezek a lelket önmagától védik meg, az önszeretet rablójától, és ösztönzik, hogy többet tegyen az Úrért. Ezért mondta Jézus szent Pálnak: „*Elég neked az én kegyelmem. Mert az erő a gyöngességben nyilvánul meg a maga teljességében*” (2 Kor 12,9).

➔ Teológiai hit és emberi hit

A hit annyi, mint bízni Jézusban, Isten szavában, aki nem téveszt meg és nem tévedhet, mintsem, hogy abban bízni, amit érzékelünk, vagy amit képesek vagyunk elgondolni. Ez a hit az az élő kapocs Istennel, a Vele való igazi egyesülés, amely halálból vagy ismeretből indul el, bizonyossággá válik bennem

(biztos reménnyé), tapasztalássá és szeretetté változik (a szeretet birtoklása).

A teológiai vagy természetfeletti hitről beszélünk, amely életközösséget teremt Istennel, de van egy másik hit is, ami nagyon emberi, mint az, amit megélünk az emberekkel való kapcsolatunkban (elhisszük a híreket) és sokszor megéljük a vallásos magatartásunkban és Istennel való kapcsolatunkban is. Ilyen például a magánkinyilatkoztatásokban való hitünk, a Mária jelenésekben való hitünk stb. Igaz, hogy a magánkinyilatkoztatások nem képezik a Hitvallás részét, de általuk kitapinthatóvá válik a természetfeletti való hitünk, mivel „*a szeretet ... örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel*” (1 Kor 13,6–7). Ezért mondja Szent Pál „*Ne oltsátok ki a Lelket, s a próféta beszédét ne vessétek meg. Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg.*” (1 Tessz 5,19–21) Edzik a megkülönböztetést bennünk.

➔ **Hogyan vélekedik az Úr a hitről Lujza Piccarreta írásaiban?**

„...Jézus ezeket a szavakat mondta nekem: „**a hit Isten**”. Ez a két szó hatalmas fényt rejtett magában, amelyet lehetetlen leírni, de megpróbálok. A „hit” szó alatt azt értettem, hogy **a hit maga Isten**. Ahogy a testnek az anyagi élelem ad életet, amíg él, így a hit is életet ad a léleknek. Hit nélkül a lélek halott. A hit éltet, megszentel, nyitottá teszi az embert a spirituálisra és szeméit egy felsőbb létezőn tartja oly módon, hogy semmiről sem szerez tudomást itt lent, és ha igen, akkor Istenben szerez tudomást róluk” (1899.02.28).

„A jóságos Jézus a gyóntató atyához fordult és ezt mondta: †*„Azt akarom, hogy a hit teljesen elárásszon téged, mint azokat a csónakokat, melyeket teljesen körülvesz a tenger vize. Mivel **a hit***

én magam vagyok, elárasztva Tőlem (akinek minden a birtokában van) szabadon adom magamat a bennem bízóknak, anélkül, hogy aggódniuk kellene (hogy mi lesz, és hogyan cselekedjenek). A szükségleteik szerint segítségükre sietek.”

Aztán hozzátette: †„Ha gyakorlod ezt a hitet szinte úszva benne, viszonzásul **három lelki örömmel** ajándékozlak meg. Az első abban áll, hogy Isten dolgait világosan fogod látni, és a szent dolgok cselekvése olyan örömmel áraszt el, hogy azt fogod érezni teljesen átítatott, és ez az én kegyelmem kenete. A második egy unalom a földi dolgokkal szemben, a szívedben viszont örömet érzel az égi dolgok iránt. A harmadik egy mindentől való teljes elhatárolódás; amire ezelőtt hajlottál volna, arra most unalmat érzel, mint mikor egy ideje már kezdek elmerülni a szívedben, és te kezded tapasztalni. Ezért a te szívedet elárasztja a meztelen lelkek öröme, kiknek annyira átítatom szívét szeretetemmel, hogy az őket körülvevő dolgok már nem adnak semmit nekik” (1899.06.25).

†„Leányom, aki hitből él, megszerzi az isteni életet, és ezt megszerezve megsemmisíti az emberit, azaz elpusztítja magában az eredeti bűnt sarjasztó csírákat visszanyerve a tökéletes természetet, ahogy az én kezeimből kijött. Hasonlóvá válik hozzám és nemességben felülmúlja az angyali természetet” (1902.03.02).

†„Leányom, a hitből ered minden. Akinek erős a hite, erős a szenvedésben is. **A hit segít megtalálni Istent** mindenhol, Őt látja minden történésben, megéri Öt minden mozdulatban, és minden új alkalom, ami elébe tárul, egy újabb isteni kinyilatkoztatás. Ezért légy erős a hitben, mert ha erős vagy ebben, minden helyzetben és történésben a hit erőt ad neked, és segít egységben maradnod Istennel” (1904.03.20).

†„Leányom, **a hit megismerteti Istent, és a bizalom megtalálja (Istent)**, ezért a hit bizalom nélkül meddő. A hit hatalmas gazdagságokat birtokol a lélek gazdagítására, de ha hiányzik a

bizalom, a lélek mindig szegény és mindenben szűkölködő marad” (1904.07.29).

➔ Végül, a hit a biztos útja az Istennel, akaratával és szavával való egyesülésnek, az isteni ajándék elfogadásának és életté váltásának. Annyira nagy és értékes, hogy bármilyen rendkívüli érzékeny és csodálatos tapasztalat (ami azt igazolja, hogy birtokoljuk és pontosan az, aminek gondoljuk), csak árnyéka lenne, vagy olyan fény, amely inkább elvonná hihetőségét, mint erősítené azt.

Lujza írja: „Ezek után gondoltam magamban: *„Ebben a szent akaratban nem láthatóak a csodák, a lenyűgöző dolgok, amelyekre a teremtmények annyira mohók, és bejárnák a fél világot, hogy egyet is beszerezzenek. Ezzel szemben (itt) minden Isten és a lélek között történik, és ha a teremtmények részesülnek (belőle), nem tudják honnan jött a jó... Igazából olyanok, mint a Nap, mely miközben életet ad mindennek, senki sem veszi észre.”*

Miközben ezeket gondoltam, visszajött Jézusom és határozatosan hozzátette: † „Milyen csodák? Milyen csodák? Nem az a legnagyobb csoda talán, hogy az én **akaratomat** teljesítsd? Az én **akaratom** örök és örök csoda, amely soha nem ér véget. Minden olyan pillanat csoda, amikor az emberi akarat folyamatosan kapcsolódik az **isteni akaratba**. A halottak feltámasztása, a vak látásának visszaadása és a többi nem örök dolgok, alá vannak vetve a megsemmisülésnek. Ezért a csodák árnyékainak hívhatjuk őket, elillanó csodáknak, azzal a nagy és folytonos csodával szemben, ami az **akaratomban** való életet jelenti. Te ne hallgass ezekre a csodákra! Tudom én mikor szükségesek” (1921.11.12).

Az isteni akaratot tiszta HITBEN kell élni.

Utólag látható lesz a tettekből, hogy nem volt illúzió.

RÁHAGYATKOZÁS ÉS MEGSZENTELÉS

➔ A **ráhagyatkozás** (rábízás): valakinek vagy valaminek a rábízása egy személyre, a kezébe helyezve azt, hogy szabadon rendelkezzen vele. Egyenértékű a *felajánlással*, de hozzá teszi a *bizalom* motívumát. Ezt fejezi ki II. János Pál pápa jelmondata (ami előtte Jézus jelmondata volt): „*Totus tuus*”, „*Teljesen tied, Mária*”. Ugyanaz a tett, amit a szenvedő Jézus vitt végbe a keresztről édesanyjának ajándékozva minket.

➔ **megszentelés**: „*szentté tenni*” valamit, ami Istenhez tartozik vagy amit Neki ajánlunk, és ami már nem használható profán vagy Istentől idegen célokra. Ebben az értelemben a megszentelés, konzekrációvá válik, és ugyanaz a jelentése, mint a *feláldozni* és a *megszentelni* szavainknak. A megszentelés még „*változtatást*” is jelent. Legjelesebb példája az, ami a szentmisen történik: az Istennek felajánlott kenyeret és bort Ő maga megszenteli, és lényegileg átváltoztatja („*transzszubsztanciáció*” mondja az egyház) Jézus Krisztus testévé, vérévé, lelkévé és istenségévé. Többé nem kenyér és bor annak ellenére, hogy megtartja a külső járulékait, azaz a formát, színét, fizikai és kémiai aspektusát, de a lényének teljességében jelen lévő Jézus Krisztussá változott, és az Ő belső életévé, hogy nekünk adja magát, és amilyen mértékben engedjük, *olyanná változtasson minket, amilyen Ő*.

➔ Minek a megyszentelése?

Önmagunknak: *„Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok”* (Róm 12,1). Mindannak, amik vagyunk, amink van, és amit teszünk, mindenekfelett az egyetlen dolognak, amely tőlünk függ, és amit megtagadhatunk Istentől, vagyis az *akarataunknak az átadásáról van szó*, amit általában a *szívünknek* hívunk. Jézus ezt mondja: *„Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, ... és tisztátalanná teszi az embert.”* (Mk 7,21)

➔ Kinek?

Egyértelműen Istennek, amint Jézus is tette, amint Mária is tette. Élete első pillanatától Mária teljesen felajánlotta magát *Isten akaratának*, hogy elérje a Messiás jövetelét. Ő felajánlotta magát Istennek, teljesen átadta a személyiségét és életét Isten szeretetének, Isten tervének; tehát Isten is *„felajánlotta”* magát neki. **Jézus ugyanis Máriának ajánlotta magát** a megtestesülés pillanatától, és élete végén megújította felajánlását **az Atya akaratának**. Így imádkozott a tanítványaiért: *„Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban* (Jn 17,17–19).

Istennek tetszett, hogy eljöjjön hozzánk, és hogy nekünk ajándékozza Magát Mária *által*. Azt akarta, hogy a megtestesülés és a megváltás Mária, az ő édesanyja szabad válasza által történjen meg. Ugyanúgy akarja, hogy Mária által odalépjunk eléje és adjuk át magunkat Neki.

Máriának az a feladata, hogy egyesítse Istent és az embert: hogy általa Isten emberré váljon, és az ember a kegyelem által olyanná váljon, mint Jézus, mint Isten. Ez ***(önmagunk) felajánlása Istennek, mint Mária, Mária által, Máriával és Mária Szeplőtelen szívében.***

⇒ Milyen céllal?

Azzal a céllal, hogy ő bemutasson és felajánljon minket Istennek, **Isten akaratának**, hogy vele, általa és az ő Szeplőtelen szívében egy másik Jézussá váljunk, Jézus „képére és hasonlatosságára”. Így az Atya szeretete teljes mértékben kielégítést nyer. Ez az ő **akarata**, és ekképp jön el **az országa**.

⇒ Hogyan?

Sok szóval és szép kifejezéssel? Nagy teológiai tartalmú imádsággal? Kevés őszinte szóval? ... Mindez hasznos lehet és értékes, de a legfontosabb, hogy **értelemmel** (amilyen mértékben felfogjuk) és **szívvel** (amilyen mértékben vágyunk rá) legyen.

Hányszor? Egyszer az életben? Egyszer egy évben? (nem káros) Havonta egyszer? Naponta? Óránként? Minden percben? **Igen!...** Minden lélegzetvételnél? Minden szívdobbanáskor? Minden pillantásban, gondolatban, szóban, tettben, körülményben stb.? **Igen, igen, igen!** Ez nem egy egyszerű ajtatosság vagy egy formális tett. **Ez egy életforma, egy szövetség Istennel Mária által, cél, amit el kell érniünk.** A felajánlás csak a Mennybe való belépésünk pillanatában teljeseedik be. Ez a válasz, amit adnunk kell, mint ahogy János apostol is tette, a keresztre feszített Jézus szeretetének a tanúbizonyságára: „**Nézd, az anyád!**” **Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány**, azaz az életébe (Jn 19,27).

„Mindig világos volt, hogy a katolicizmus nem létezne a máriás magatartás nélkül. Katolikusnak lenni annyi, mint Mária tisztelőinek lenni.

Ez az anya szeretetét jelenti,
hogy az anyában és az anya által találjuk meg az Urat.”
(XVI. Benedek pápa a regensburgi „Mária Társulat”,
2011. május 29.)

Ó, Mária, Jézus anyja, Édesanyám!

Én átadom és felajánlom neked az életemet,
amint a te fiad, Jézus Krisztus tette.
Átadom magam a te anyai ölednek és a te királynői hatalmadnak,
a bölcsességnek és szeretetnek, melyekkel Isten betöltött téged,
és átadom neked a léteimet, a személyemet és az életemet,
különösen az akaratomat, hogy őrizd a te anyai szívedben,
és ajánld fel az Úrnak, a te áldozatoddal és akaratoddal együtt.
Cserébe taníts meg,
hogy teljesítsem az isteni akaratot, és benne éljek!

Szeplőtelen királynő, Égi Édesanyám!

Leborulok a te anyai térdedre, mint kedves leányod a karjaidban,
hogy a legforróbb sóhajtásokkal kérjem a legnagyobb kegyelmet:
hogy az isteni akarat országában éljek.
Szűzanya, te ennek az országnak a királynője vagy, engedj be, hogy
benne éljek, hogy ne legyen (ez az ország) többé sivár, hanem
legyen népes a te fiaidtól.

Ezért, Égi Királynőm, rád bízom magam, hogy irányítsd lépéseimet az isteni akarat országába, és vezesd a lényemet szorosán anyai kezeddel, hogy örök életem legyen az isteni akaratban.

Te leszel az édesanyám és mind anyának, átadom neked az akaratomat, hogy kicseréld az isteni akarral, így legyek biztos abban, hogy nem lépek ki országodból.

Kérlek, világosíts meg, hogy megértsem, mit jelent Isten akarata!

(Lujza Piccarreta *Szűz Mária az isteni akarat országában* című könyvéből)

➔ **Önmagunk felajánlása az isteni akaratnak**

Vannak személyek, akik azt gondolják, hogy az „**isteni akaratban** élnek”, mert „megtették a felajánlásukat”, azaz elolvastak és elimádkoztak egy imádságot. Elég ez? Tisztázzuk csak egy kicsit!

Minden teremtmény az isteni akaratban létezik, mivel ezen kívül semmi sem létezhet, és nem is gondolható el Isten által. Ami fontos, hogy Benne akarjunk maradni, hogy Jézus bennünk maradjon. Azt jelenti, hogy ne csak azért akarjunk Benne élni, mert léteünk, hanem az életünkkel folyamatosan hívva Őt, hogy Ő legyen az életünk mindenben, amit élénk hoz és kér, hogy megtegyük.

„Végeztem a szokásos imáadásomat a kereszt előtt mondván: „*Belépek a Te akaratodba. Add a kezed, és végy be Te magad akaratod végtelenségébe, hogy semmit se tegyek, ami nem a Te legszentebb akaratod hatása!*” Miközben ezt mondtam, azon gondolkodtam: „*ahogy az isteni akarat mindenhol ott van, már benne is vagyok... és még ezt mondom: belépek akaratodba?*”

Miközben ezen gondolkodtam, az én édes Jézusom, megilletődve a bensőmben a következőket mondta: † „*Leányom, mégis*

nagy különbség van a között, hogy valaki imádkozik, vagy azért tesz valamit, mert az akaratom beburkolja, és mindenhol ott van, és a között, **aki saját akaratából, tudatosan belépik az én isteni akaratomba tevékenykedni és imádkozni...**” (1923.06.21).

† „Az akaratomban való élet szentsége nem törődik az utakkal, sem a kapukkal, sem a kulcsokkal, sem a szobákkal, de mindent eláraszt, olyan, mint a levegő, melyet beszívunk, melyet mindenki be kell, hogy szívjon, és be is tud szívni. **Csak akarni kell, és el kell hallgattatni az emberi akaratot.** Az isteni akarat belelegezhetővé válik a lélek számára és akaratom életével, hatásával, értékével ajándékozza meg (a lelket). **Ha nem válik ismerté, hogyan tudnának szeretni és akarni egy ilyen szent életet?** Ez a legnagyobb dicsőség, amit a teremtmény adni tud nekem (1922.07.16).

In Voluntate Dei! Deo gratias!

Ó, imádandó isteni akarat, íme, itt vagyok mérhetetlen fényed előtt, hogy a te örök jóságod kinyissa a kapukat és beengedjen, hogy életemet tebened alakítsa, isteni akarat. Ezért, a te fényed elé járulok, leborulva, én, a legkisebb minden teremtmények közül, ó imádandó akarat, a te legfőbb **Legyen**-ed fiainak kicsiny csapatában.

Leborulva az én semmisségemben könyörögve kérem fényedet, hogy töltsön be engem, és takarjon el mindent, ami nem tartozik hozzád, hogy ne csináljak mást, csak nézzelek, értselek és benned éljek, isteni akarat.

Ez lesz az én életem, értelmem középpontja, szívemnek és teljes lényemnek elrablója. Ebben a szívben nem akarom, hogy valaha is életre keljen az emberi akarat. Elűzöm, a béke, a boldogság és a szeretet új Édenét alakítom ki. Így mindig boldog leszek. Ez kü-

lönleges erőm és szentségem, amely mindent megszentel, és mindent Istenhez visz.

Leborulva kérem a szent és sérthetetlen Szentháromság segítségét, hogy engedje meg, hogy az isteni akarat berkeiben éljek, hogy visszatérjen belém a teremtés előtti rend, amint az első teremtmény teremtetett.

*Égi édesanyám, az isteni **Legyen** fenséges királynője, fogd meg a kezem, és zárd be az isteni akarat fényébe! Égi királynő, a te szívedbe ajánlom az egész lényemet. Te taníts az isteni akaratra, és én figyelmesen hallgatlak. Terjeszd ki palástodat fölém, hogy a pokolbeli kígyó ne vegye a bátorságot, hogy behatoljon ebbe a szent édenbe, és visszaesek az emberi akarat labirintusába.*

Az én legfőbb jóm, Jézusom szíve, te add nekem lángjaidat, hogy lángra lobbantsanak, felemésszenek és tápláljanak, hogy kialakítsák bennem a legfőbb akarat életét.

Szent József, te leszel az én védelmezőm, szívemnek őrzője, és akaratom kulcsait kezvedben tartod. Őrizd szívemet féltékenységgel, és ne add vissza nekem soha többé, hogy biztos lehessek abban, hogy nem lépek ki az isteni akaratból!

Őrangyalom, vigyázz reám, védj meg, segíts mindenben, hogy szívem édene virágozzon és az egész világot visszahívja az isteni akaratba!

Mennyország minden lakója, jöjjetek segítségemre, hogy mindig az isteni akaratban éljek!

„KI VAGYOK ÉN, ÉS KI VAGY TE?”

➔ Az igazság és az alázat ugyanazt jelenti?

† „Leányom, csak a kicsinyek hagyják magukat vezetni, ahogy kell. Nem azok, akik emberi értelemmel kicsik, hanem azok, akik kicsinyek, de telve vannak isteni értelemmel. Csak én tudom azt mondani, hogy alázatos vagyok, amit **az ember esetében alázatnak neveznek, azt inkább önismeretnek kell nevezni**, és aki nem ismeri önmagát, máris rossz úton halad. (...)

Csak az én emberségem volt tele gyalázásokkal és megalázásokkal, olyannyira, hogy túlcsoordult. Ezért remeg erényességem előtt az ég és a föld, és mindazok a lelkek, akik szeretnek engem, emberségemet mintegy lépcsőnek használják, hogy azon felemelkedjenek és valamit megérintsenek az én erényeimből.

Mondd el nekem, az én alázatosságom előtt, hogy hol van a tied? Csak én tudok dicsekedni azzal, hogy az igazi alázat birtokában vagyok. Istenségem emberségemmel egyesülve, minden lépésben tudott volna csodákat tenni, szóban és tettben, de vissza akartam szorítani magam emberségembe, a legszegényebbnek mutattam magam, míg összetéveszthetőség olyan nem lettem, mint a bűnösök. A megváltást nagyon rövid idő alatt véghez tudtam volna vinni, akár egyetlen szóval is, de azt akartam, hogy sok éven keresztül történjen, hogy a sok fáradottsággal és szenvedéssel magamévá tegyem az ember nyomorúságát. Sok különböző tettet akartam kipróbálni, hogy az ember teljesen megújuljon, megistenüljön. Még a legkisebb tettek is, melye-

ket én az Isten és az Ember tettem, új fényt kaptak, és az isteni tettek lenyomata maradt rajtuk. Az emberségemben rejtett istenségem mélyre akart leereszkedni, azt akarta, hogy alávesse magát az emberi cselekvések folyamának, miközben egyetlen akarati cselekvéssel akár végtelen számú világot is tudtam volna teremteni...; az én istenségem érezni akarta mások nyomorúságát, gyengeségét, mintha övé (istenségemé) lett volna, önmagát beborítva akarta látni minden emberi bűnnel az isteni igazság előtt, és a büntetést hallatlan szenvedésekkel kellett megfizesse, az utolsó csepp vérének a kiontásáig. Így gyakoroltam folyamatosan a mély és hősiés alázatot.

Íme, leányom, a hatalmas különbség az én alázatom és a teremtmények alázata között, amely az én alázatomnak csak egy kis árnyéka. Még a szentjeim alázata is csak egy árnyék, mert a teremtmény mindig teremtmény, és nem tudja úgy, mint én, hogy mekkora súlya van a bűnnek. Lesznek mindig hősiés lelkek, akik példám nyomán felajánlják, hogy szenvednek mások helyett, de ezek sem különbözöek a többi teremtménytől, nincs semmi új bennük, mert ugyanabból az anyagból jöttek létre. Ha arra gondolunk, hogy azok a szenvedések új erények forrásai, és (ezekkel) dicsöítik Istent, nagy megtiszteltetés számukra.

Ráadásul a teremtmény azon korlátok közé van szorítva, ahová Isten helyezte, nem tud kilépni az Isten által állított korlátok közül. Ő, ha hatalmukban állna bármit megtenni és bármit megsemmisíteni, mennyi más dolgot cselekednének! Mindegyik eljutna a csillagokig! Az én isteni emberségemnek nem voltak korlátjai, de önként visszaszorult önmagába, és ez minden tettemet hősiés alázatba fonta. Az alázat hiánya volt minden rossznak az oka, ami elárasztotta a világot és én az alázatom által lehoztam az isteni igazságosság minden javát...” (1900.01.12).

➔ Mi az istennel való párbeszéd kiinduló pontja?

Az igazság fénye. Az Istennel való kapcsolatunkban fontos, hogy a saját nyelvét beszéljük: **az igazság nyelvét.**

†„Leányom, mindennek a kezdete a semmiben rejtőzik. Az univerzum gépezete is, amelynek rendjét annyira csodálok, ha a teremtés előtt tele lett volna más dolgokkal, nem tudtam volna teremtető kezeimmal ilyen csodálatosnak megteremteni, valamint ilyen káprázatosán és szépen feldíszíteni, legfeljebb megsemmisíthettem volna, és újrateremthettem volna tetszésem szerint. De **minden tettem a semmiből ered**, és amikor összekeverednek a dolgok, nem marad hely a fenségemnek, hogy leszálljon és cselekedjen a lélekben. Amikor viszont a lélek a semmivel teszi egyenlővé magát, felemelkedik hozzám, és létezését az enyémbé helyezi; akkor én úgy tudok cselekedni benne, amint az az Isten, aki vagyok, és a lélek megtalálja igazi megnyugvását. Látod, minden erény kezdete az alázat és az önmagad számára való megsemmisülés” (1900.05.20).

A lelki élet alapja **önmagunk ismerete, a semmisségünk ismerete és Isten ismerete:** „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna? (1 Kor 4,7).

Ezért mondja Jézus Lujzának: †„A legnagyobb szívesség, amit a léleknek tudok tenni az az, hogy megismertetem önmagával. **Önmagunk ismerete és Isten ismerete egymás mellett haladnak.** Minél jobban ismered magad, annál jobban ismered Istent. A lélek, aki ismeri önmagát, látva, hogy magától semmi jót nem tud tenni, létének árnyékát Istenbe helyezi, és Istenben megtesz mindent. Megtörténik, hogy a lélek Istenben van, és halad felé anélkül, hogy körbenézne, kutatna, beszélne, egyszóval, mintha halott lenne, mert mélységesen ismerve a **maga semmisségét** nem vágyik semmit tenni önmagától, hanem vakon követi az Ige tetteinek lendületét” (1899.06.02).

Amikor Jézus megmutatkozik egy léleknek, önmaga ismeretére vezeti, semmisségének ismeretére, és ekkor eltölti magával: †*„Amikor valóban én mutatkozom be a léleknek, a lélek minden belső ereje semmivé lesz, és megismeri semmisségét. Én látva a megalázott lelket elárasztom szeretetemmel, mint a patak oly módon, hogy teljesen eltelik a szeretetemmel, és megerősödik a jóban. Teljesen az ellentéte történik, mikor a gonosz cselekszik (1899.08.27).*

Sziénai Szent Katalinnak mondta az Úr: **„Én vagyok az, aki van, te vagy az, aki nincs.”** Ezért mondta Jézus az evangéliumban: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz **nélkülem semmit sem tehetek**” (Jn 15,5).*

Ez az ismeret és önmagunk megvetése dicséretre méltó és pozitív, ha Jézus ismeretével egyesítjük és a benne való hittel, mert akkor bizalommal és bátorsággá változik (1899.05.26, 1900.02.05). *„Mindent elviselek abban, aki erőt ad” (Fil 4,13).*

Ahhoz, hogy az arcunkat láthassuk, tükörré van szükségünk, ugyanígy, ha az igazságot meg akarjuk ismerni, bele kell néznünk egy olyan tükörbe, ami maga Jézus:

„Leányom, azt akarom tőled, hogy ne ismerjelek meg többé önmagadban, hanem csak bennem ismerjelek meg oly módon, hogy te ne emlékezz többé önmagadra, ne ismerd fel többé önmagad, hanem csak rám emlékezz, és így megfélelmezve önmagadról engem fogsz megismerni. Amilyen mértékben elfeledkezel önmagadról, olyan mértékben haladsz majd előre a megismerésben is, és csak bennem fogod megismerni magad. Amikor ezt megtetted, nem gondolkodsz többé az értelmiddel, hanem az enyémmel, nem a saját szemeiddel nézel, nem a saját száddal beszélsz, hanem az enyémmel, nem a te szíved dobog, nem a te kezeid cselekednek, nem a te lábaid lépnek, mert mindent az enyémmel

teszel, mert ahhoz, hogy csak Istenben ismerje fel magát a lélek, **el kell mennie az eredetéig, vissza kell térnie a kezdetig, Istenig, akitől ered, és egységbe kell kerülnie teljesen a Teremtőjével.**

És mindent, amit magáról tart, és ami nincs egységben az eredetével, semmissé kell tegyen. Csak így meztelenül, megsemmisülve tud visszatérni eredetéhez, tudja felismerni magát Istenben, és tud azon célért cselekedni, amiért teremtetett. Ahhoz, hogy teljes egységbe kerüljön velem, a lélek tőlem elválaszthatatlan kell legyen” (1900.06.27).

Az önmagunkra való gondolás mindig egy gyengeség; az önmagunkra való gondolás jelentkezésekor azonnal Jézusra kell gondolnunk: † „Minél alázatosabb lesz a lélek, és minél jobban megismeri magát, annál közelebb kerül az igazsághoz, és az igazságban élve próbál az erények útjára lépni, amelytől nagyon távol látja magát. És ha azt látja, hogy az erények útján van, rögtön észreveszi, milyen hosszú utat kell megtennie, mert az erénynek nincs vége, végtelen, mint én. A lélek **az igazságban élve** mindig a tökéletességre törekszik, de soha nem fogja tökéletesnek látni magát. Ez hasznos, mert arra ösztönzi a lelket, hogy folyamatosan dolgozzon törekedve a tökéletesebb állapotra, és nem pazarolja az idejét a semmittevésben. Mivel nekem tetszik ez a munka, lassan-lassan „javítgatom” a lelket, hogy egyre jobban hasonlítson hozzám” (1900.01.01).

† „Leányom, az igazi szentség alapja az önismeret (...), mert **az önismeret megsemmisíti a lelket, és a lélek teljesen arra hagyatkozik, amit Istenről tud,** így az ő cselekvése ugyanaz, mint az Isten cselekvése, és semmi sem marad benne a saját lényéből. Amikor a bensőt teljesen elárasztja az Isten, a lélek csak Istenen foglalkozik és azzal, ami Hozzá tartozik, akkor Isten megismerteti teljes önmagát a lélekkel. Amikor viszont a lélek egyszer Istennel foglalkozik, máskor más dolgokkal, Isten csak részben ismerteti meg önmagát vele” (1902.03.23).

Amikor a szív ismeri önmagát, nem hatódik meg mások dicsereteitől vagy lenéző szavaitól (1899.04.23), és Isten szemével látva a világ dolgait befogadja őket:

† „*Leányom! Az önismeret kiüríti a lelket önmagától és megtölti Istennel. De nemcsak: a lélekben sok szoba van, és minden, ami a világban látszik, (a kialakult nézőpont függvényében) vagyis a dolgok helyet kapnak ezekben a szobákban, egyesek többet, mások kevesebbet. A lélek, aki ismeri magát és telve van Istennel ismerve a maga semmisségét, mint törékeny, rothadt, büdös edényt, vigyáz, hogy ne engedjen be magába újabb büdös rothadást, a világ dolgaiból. Bolond lenne az, aki egy rothadó sebre rothadó pakolást tenne. Aki ismeri önmagát, ismeri a világ dolgait is, tudja, hogy minden hiábavalóság, mulandóság, álarc, megtévesztés, a teremtenyek változékonysága, és ismerve a dolgokat önmagukban vigyázz, hogy ne engedje be őket magába, és a szobák Isten erényeivel teljenek meg*” (1905.10.12).

➔ **Az Úr ismerete az Ő szeretetének megismerésévé válik**

„...Jézus egy fény közepén jött és rám nézve mintha tekintetével teljesen áthatolt volna rajtam annyira, hogy teljesen megsemmisülni éreztem magam, ezt mondta: † „*Ki vagyok én, és ki vagy te?*”

Ezek a szavak a csontjaim velőjéig hatoltak belém, és észrevettem a **végtelen távolságot, ami a Végtelen és a véges, a Minden és a semmi között tátong**. Észrevettem a semmi gonoszságát is, és ahogyan besározta magát. Olyannak tűnt, mint egy hal, amely úszik a vízben, az én lelkem is úszott a rothadásba a kukacok között és más olyan dolgok között, amelyek utálatosak voltak a szemnek. Ó, Istenem, milyen utálatos látvány!

A lelkem el akart futni a háromszorosan szent Isten tekintete elől, de további két szóval megkötött, azaz: † „***Milyen az én szeretetem irántad? És milyen a te viszonzásod felém?***”

Miközben az első szavakra szerettem volna elfutni ijedtemben az Ő jelenlététől, a második kérdésre, „*milyen az én szeretetem irántad?*” azt vettem észre, hogy el vagyok süllyedve, és minden oldalról meg vagyok kötve szeretetétől olyannyira, hogy az én létem az Ő szeretetének terméke volt, és hogyha ez a szeretet megszűnt volna, nem léteztem volna többé. Úgy tűnt, mintha a szívem dobbanásai, az értelmem és még a lélegzetem is az Ő szeretetének utáinzata lett volna. Úsztam benne, és még ha el is akartam volna futni, lehetetlennek tűnt, mert az Ő szeretete minden oldalról körülvett...” (1899.10.28).

HOGYAN FOGADJUK EL EZT AZ AJÁNDÉKOT?

❖ Ha azt akarjuk, hogy az isteni akarat az élet forrása legyen bennünk:

1. **Tudnunk** kell, mit akarunk, és mi ez;
2. El kell **hárítanunk** egy akadályt: a saját emberi akarásunkat.

Amint Keresztelő János mondta: „*neki növekednie kell, nekem pedig csökkennem.*” Amilyen mértékben *meghalunk* a saját akaratunknak, csak olyan mértékben tudjuk hívni minden percben, hogy *éljen, megszülessen* bennünk az isteni akarat.

Nem egy mágikus formula, egy elmondandó imádság által tudjuk befogadni ezt az ajándékot, hanem – ismétlem – szükséges **tudni**, hogy miről van szó, **akarni** kell és el kell **hárítani** az egyetlen akadályt: saját akaratunk életre keltését, azaz (nem szabad) azt tenni, amit mi akarunk, ha az akaratunk nem egyezik Isten akaratával.

Mindaz, amit Isten ad, ingyen adja (a levegő, a napfény, a lélegzet, a látás stb.), de az egyetlen, aminek értéke van, az nem más, mint az Isten akaratának ajándéka: az ára a mi akaratunk.

Ha Isten kegyelmében élünk, és vágyunk erre a legfőbb ajándékra, amit Isten jobban vágyik adni nekünk, mint mi (vágyunk rá), biztosak lehetünk benne, hogy meg is adja...

Természetesen, nem elég, hogy Isten akarja adni, nekünk is akarnunk kell elfogadni azt.

❖ Nem lehetséges egyszerre halottnak és élőnek lenni: bűnben élni és Isten akaratával egyesülni. A hibáink és korlátaink, a gyengeségeink nem akadályok önmagukban: ha Isten arra várna, hogy hibátlanok legyünk, hogy fogadni tudjuk az ajándékát, soha nem adná nekünk. Egy másik dolog a bűn főleg, ha halálos; elkövetni a bűnt szükséges a tudatosság és a szándék. Nem ugyanaz *érezni* és *beleegyezni*, az érzés nem tőlünk függ, az akarat igen.

Az Úr mondja: „*Gyermekem, a törvényem betartása érdekében bármit tehetsz (te már tudod), de hívjál, hogy velem együtt tedd, mert ha te teszed, mennyit ér? De ha én teszem általad, végtelen az értéke.*”

Amikor a teremtmény megértette, hogy az ajándék, amit Isten felajánl, az Ő akarata (mondjuk, hogy „az Ő szívének dobbanása”), hogy élete legyen, és akarja és fogadja, akkor nem lesz többé olyan cselekedet és élethelyzet, amely ne lenne betöltve a legszentebb Szentháromság akaratával! Abban a kis emberi tettekben jelen lesz az isteni és örök tett.

Mivel élet, növekednie kell: „*Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes! (Mt 5,48).* Olyan mértékben növekszik, amilyen mértékben **megismerjük** (ami Lujza írásainak olvasása nélkül nem lehetséges), ezek az igazságok vérré válnak a vérünkben, életté az életünkben, és olyan mértékben növekszik, amilyen mértékben **akarjuk**, azaz vágyunk rá minden dologban és helyzetben.

Mindennek az elengedhetetlen alapja az egyre növekvő meggyőződés, hogy ki Ő, és kik vagyunk mi. Ő az, „aki van”, mi vagyunk az abszolút „nulla”, a nulla, aki Isten előtt csak két dolgot kell birtokoljon: a *vágyat* és a *rendelkezésre állást*, az Úrra való teljes ráhagyatkozást, hogy ő mindent meg tudjon tenni bennünk.

Ezért mondja Jézus többször Lujzának: † „**Ha te megengeded, én cselekvő és szemlélő szeretnék lenni benned egyszerre.**”

Élni az isteni akaratban azt jelenti: úgy tegyünk, hogy Jézus bennünk élje az ő belső életét, hogy az ő élete a mi életünké váljon.

❖ Az Úr tanítja Lujza írásaiban: ahhoz, hogy az isteni akarat könnyű és édes legyen, és egyre jobban tudjuk szeretni azt, szükséges, hogy egyre jobban **ismerjük** behelyezve magunkat az isteni akarat *keringésébe* és elmélkedve az Ő véget nem érő érdemein és tulajdonságain: † „*ezekben a pihenőkben, egyre több új és hallatlan ismeretet szerzel az én szent akaratomról, és annyira lenyűgöz és szerelmissé tesz, hogy soha többé nem hagyod el*” (1900.12.23).

A lélek Jézust kell, hogy nézze, és Belé kell kapaszkodnia annyira, hogy teljesen magába vonja (1901.02.06), de ahhoz, hogy Jézust megtalálja, édesanyjához kell mennie, és ő megtanítja a boldogság titkát: „*Leányom! Jöjj mögöttem, és megtalálsz az utat és Jézust. Meg akarom tanítani neked a titkot, hogy mindig Jézussal tudj lenni, és mindig elégedetten és boldogan élj, még itt a földön is, azaz arra állj rá bensődben, hogy **csak te és Jézus vagytok a világban**, és senki más, akinek tetszened kellene, vagy akinek a kedvében kellene járnod vagy szeretned kéne, és csak egyedül Tőle várd, hogy viszont szeressen és boldoggá tegyen mindenben! Ebben az állapotban élve Jézussal nem fog meghatni, ha lenézésben vagy dicséretben van részed, rokonok vagy idegenek, barátok vagy ellenségek vesznek körül. Csak Jézus lesz a te teljes elégedettséged, és egyedül Jézus elég lesz neked. Leányom, addig, amíg nem tűnik el minden a lélekből, ami létezik itt lent, nem lehet megtalálni az igazi és örök elégedettséget* (1901.08.21).

❖ Bátorság, hit és nagy figyelem szükségesek ahhoz, hogy követni tudjuk mindazt, amit Isten cselekszik a lélekben (1904.06.06). Ez a **folyamatos figyelem** egy igazi mártíromság, mert aki odaadta a saját akaratát az Úrnak, szabadságot kell adnia neki, hogy azt tegye, amit akar: † „*Leányom, amikor egy lélek átadja az akaratát nekem, többé már nem teheti azt, amit szeret, különben nem lenne igazi átadás. Az igazi ajándékozás, hogy folyamatosan átadjuk a saját akaratunkat annak, akinek már odaajándékoztuk; ez egy folyamatos figyelem.*

❖ Mindent olyan **szándékkal** kell tenni, hogy Jézus adjon életet a tetteknek, és mindent az Ő emberségében tenni, mely olyan számára, mint egy palást, amely betakarja: † „*Kedves leányom, látod, milyen szoros egységben vagyok veled. Ilyennek akarlak, szorosan egységben egyesülve velem. Nehogy azt hidd, hogy ezt csak akkor kell megtedd, amikor imádkozol vagy szenvedsz, hanem mindig: ha mozogsz, ha lélegzel, ha dolgozol, ha eszel, ha alszol, mindent, mindent, mintha csak az én emberségemben tennéd, és tőlem indulna ki a tetted oly módon, hogy neked nem kell másnak lenned, mint a kéregnek, és a te tetted kérégtét letépvé megtalálhassuk az isteni tett gyümölcsét. Ezt az egész emberiségért kell megtedd oly módon, hogy emberségem legyen élő a népek között. Mert ha te teszel mindent, még a legközbösebb tetteket is, ha azzal a szándékkal (teszed), hogy életet kapj tőlem, a te tetted megszerzi az én emberiségem érdemét, mert én ember vagyok és Isten, az én lélegzetemben mindenki lélegzete, mozdulata, tette, gondolata benne volt. Minden bennem volt, tehát megszenteltem, megistenítettem és helyrehoztam őket. Ha úgy teszel mindent, hogy tőlem fogadod el a tettedet, te is átölelsz és magadba fogadsz minden teremtményt, és a te cselekvésed mindenki javára szétterjed oly módon, hogy ha a többiek nem is adnak nekem semmit, mindent tőled veszek el” (1906.11.28).*

❖ Ahhoz, hogy megkapd az adományt, át kell adnod magad Jézusnak, és teljesítened kell mindenben az Ő akaratát (1912.03.20). Az isteni akaratban a léleknek teljesen meg kell halnia (magának), a szeretettől be kell legyen zárva, mint egy sírba, hogy feltámadhasson az isteni akaratban:

† „Leányom, mi van? Vesztegetni akarod az időt? Ki akarsz lépni semmisségedből? Térj vissza a helyedre, a te semmisségedbe, hogy a Minden megtarthassa a helyét benned! Tudd meg, hogy **teljesen bele kell halnod az én akaratomba**: a szenvedésben, az erényben, mindenben. Az én akaratom a lélek sírja kell, hogy legyen; és mint ahogyan a sírban a természet teljesen eltűnik, és ugyanebből a megsemmisülésből támad fel egy szebb és boldogabb életre, úgy az én akaratomba eltemetett lélek, mint egy sírban, meghal a szenvedésnek, az erényeknek, a lelki javaknak, és feltámad teljesen az isteni akaratnak” (1912.07.04).

Jézus gyakorlatiasan és a valóságnak megfelelően mutat rá, hogyan kell meghalni önmagunknak és hogyan kell feloldani a mi emberi létünket az isteni létben: † „Leányom, én az igazi feloldódást akarom, nem a fantasztikust, hanem az igazit, de egyszerűen és megvalósítható módon. Tegyük fel, hogy jön egy gondolatod, ami nem hozzám köt, akkor ezt neked meg kell **semmisítened, és helyettesítened kell egy istenivel**, így megsemmisítetted az emberi gondolatodat, és az isteni gondolatnak adsz életet. Ha pedig a szemed olyan dolgot akar nézni, ami nekem nem tetszik vagy nem velem kapcsolatos, a lélek megbánja, akkor megsemmisítette az emberi szemet, és megnyerte az isteni élet szemét. Hasonlóképpen cselekedhetsz lényed minden részével. Ő, mennyire érzem ezeket az új isteni életeket magamba folyini és részt venni minden cselekedetemben!” (1913.05.21).

Aki igazából szereti Jézust és ennek gyümölcseként mindenben megteszi akaratát, egyetlen szívdobbanássá válik Vele: eh-

hez viszont szükséges egy tökéletes öнкиüresedés: „*Inkább égi, mint földi életnek kell lennie, inkább isteninek, mint embernek*” (1916.04.01).

A lélek öнкиüresedése és semmisségének a tudata lehetővé teszi Jézus számára, hogy működjön benne: † „*Leányom, minél inkább a lélek kiüresedik, annál inkább betöltöm; minél inkább elhiszi azt, hogy nem tud semmit tenni, annál inkább dolgozok, és megcselekszek benne mindent én. Úgy érzem, hogy a teremtmény minden szeretetemet cselekvésre készíteti, az imáimat, a jóvátételeket stb. És azt is érzem, hogy mit akar tenni az én tiszteletemre: szeretni? Elmegyek hozzá és együtt szeretünk. Imádkozni akar? Imádkozunk együtt. Egyszóval **az ő kiüresedése és szeretete**, ami az enyém, megkötöz, és arra kényszerít, hogy együtt tegyük, amit tenni akar; én pedig odaajándékozom a léleknek szeretetem, imáim és jóvátételeim érdemeit. Legnagyobb elégedettségemre azt érzem, hogy megismétlem az életem, és mindenki javára lehozom a tetteim hatását, mert a tettek már nem annak a teremtménynek a tettei, aki el van rejtőzve bennem, hanem az én tetteim*” (1917.06.14).

❖ Egyszóval, az isteni akaratban élni Jézus szerint: † *Akarom a teremtmény „Igen”-jét, és úgy adja át magát nekem, mint egy lány viasz, hogy megtehessem, amit belőle akarok formálni*” (1919.03.06).

† „*Kevesen vannak, akik nyitottak erre, mert a szentségben a lelkek egy saját jót akarnak, de az akaratomban való élet szentségének nincs semmi sajátja, minden Istené. Nehezére esik a lelkeknek, hogy megtegyék ezt, és megszabaduljanak a saját javaiktól, ezért kevesen lesznek (akik megteszik)*” (1919.04.15).

† „Ha elolvassák ezeket az igazságokat, és nem nyitottak, nem fognak semmit érteni; zavartak maradnak és elkápráztatja őket igazságaimnak fénye...” (1921.10.23).

Ahhoz, hogy belépünk az isteni akaratba, elég, ha eltoljuk az akadályt – az emberi akaratot – elég, ha akarjuk, és máris megvan: † „Leányom! **Ahhoz, hogy belépj az én akaratomba, nem kellenek utak, sem kapuk, sem kulcsok, mert az én akaratom mindenhol ott van**, a lábaitoknál terül el, balra és jobbra, a fejetek fölött és mindenütt. A teremtménynek nem kell mást tenni, csak eltolni akaratának kövecskéjét, ami annak ellenére, hogy az én akaratomban van, nem vesz részt benne, és nem is élvezi a hatását, idegen az én akaratomnak. Akaratának kövecskéje megakadályozza, mint a víz folyását megakadályozzák a kövecskék, hogy máshová folyjék. De ha a lélek eltolja akaratának kövecskéjét, abban a pillanatban egyesül velem. Minden javam a rendelkezésére áll majd, erő, fény, segítség, amit akar. Ezért nincsenek utak, sem kapuk, sem kulcsok; elég, ha akarja, és minden megtörténik. Az én akaratom mindent magára vállal, és betölt benne minden hiányt, és szárnyalni engedi akaratom végtelenségében (1921.02.16).

† „Mivelhogy a mi akaratunk végtelen, és ha kerül egy lélek, aki a mi akaratunkban **kezd cselekedni**, azonnal kigyógyul minden más emberi akarat kudarcából” (1921.12.27).

Amint meghallja a hírt, a léleknek ki kell nyitnia kapuit, és fel kell készülnie arra, hogy megismerje az isteni akarat igazságát: † „Ezért törődök annyit veled, hogy köztem és közted az akaratok egy irányba haladjanak, és mindig teljes összhangban legyenek, hogy a lélek tudja **megnyitni kapuit**, és legyen nyitott az isteni akarat igazságainak a megismerésére. Az első (kapu) abban áll, hogy **akarj** az én akaratomban **élni**, a második, hogy akard **megismerni**, a harmadik, hogy **értékeld**” (1922.01.25).

„Emeljétek föl fejetekeket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táru-
lajok, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt 24,9).

❖ Az isteni akarat igazsága fényesebb a napnál, de aki nem üre-
sedett ki teljesen a saját emberi akaratától, az nem is érti, és
nem is tiszteli ezt az igazságot.

Azt mondja Lujza: „Gondolkodtam magamban: Jézus annyi
mindent mond az ő legszentebb akaratáról, de úgy tűnik, hogy
senki sem érti. Még a gyóntató atyák is kételkednek, és egy ilyen
hatalmas fény előtt még ők sem világosodnak meg, nem ragad-
tatják el magukat, hogy szeressék ezt a kedves akaratot. Miköz-
ben ezen gondolkodtam, az én mindig kedves Jézusom átölelve
a nyakamat ezt mondta: †„*Leányom, ne csodálkozz ezen! **Aki
nem üresedett ki teljesen a saját akaratától, nem ismerheti meg
az enyémet, mert az emberi akarat felhőt képez köztem és közte,
és megakadályozza abban, hogy megismerje az én akaratom tar-
talmának értékét és hatásait. De ennek ellenére, nem mondhatja,
hogy nem fény***” (1922.06.23).

† „Az akaratomban való élet szentségének nincs szüksége útra,
sem kapukra, sem kulcsokra, sem helységekre. Mindent eláraszt,
olyan, mint a levegő, amit belélegzünk, amit mindenki be kell,
és be tud lélegezni. Csak **akarniuk kell, és félre kell állítaniuk
az emberi akaratot, akkor a lélek belélegzi az isteni akaratot és
életre kel, megtapasztalja az akaratomban való élet értékét és ha-
tásait. De ha nem ismeri, hogyan tudná szeretni és akarni ezt
a szent életet?**” (1922.07.16).

❖ Isten az első perctől korlátlanul adja az ajándékát, de a lélek
egyszerre keveset tud elfogadni. Először fel kell készülnie rá,
meg kell ismernie, szeretnie kell és vágyakoznia rá. Sokszor
kell bizonyítania hűségét, készen kell állnia bármilyen áldo-

zatra, hogy az isteni akarat élhessen benne. Csak ekkor lesz teljes az önátadás:

† „Akarom a teremtmény **igenjét**, és hogy úgy adja át magát nekem, mint a puha viasz, hogy azzá tegyem, amivé akarom. Sőt, neked tudnod kell, hogy **mielőtt meghívom, hogy akaratomban éljen, hívom néha-néha, megfosztom mindentől, alávetem egyfajta igazságszolgáltatásnak (...)**. Hányszor meg nem tettem érted? Ezek mind olyan rendelkezések, amelyekkel előkészítem a lelket az akaratomban való életre.”

† „Ezért van annyi kegyelem, annyi megnyilvánulása akaratomnak. Akaratom szentsége ezeket szükségessé teszi, hogy **mielőtt betérne a lélekhez ismerve szeretve és tisztelve legyen**, hogy beteljesítse benne erényeit, hatalmát és saját kegyelmeinktől legyen körbevéve” (1922.07.14).

† „Ezért van szükség rendelkezésekre, az adomány ismeretére, tiszteletre értékelésre, és az adomány szeretetére. Mint saját akaratom adományának hírnöke megismertetem a teremtménnyel azt, amivel meg akarom ajándékozni őt. **Az ismeret előkészíti az utat; az ismeret olyan, mint a szerződés az általam ajándékozni kívánt ajándékról**, és minél több ismeretet adok a léleknek, annál lelkesebben óhajtja az ajándékot, és rá akarja venni az isteni írot az utolsó aláírásra, (ami bizonyítja), hogy az ajándék az övé és birtokolja. Ennek ismerete a jel, hogy ezekben az időkben meg akarom osztani akaratom ajándékát.”

AZ ISMERET SZÜKSÉGESSÉGE

➔ Nem szeretjük azt, amit nem ismerünk.

Amilyen mértékben megismertük, olyan mértékben szeretjük.
† „Akaratom szentsége ismertté kell váljon... mert ha nem ismert, hogyan tudnának szeretni és akarni egy ilyen szent életet? (1922.07.16).

† „Az ismeret a lélek szeme. Az a lélek, aki nem ismer, olyan, mintha vak lenne erre a jóra, erre az igazságra. Az én akaratomban – mondja Jézus – nincsenek vak lelkek, sőt, minden ismeret egy tágabb látóteret biztosít” (1923.04.02).

Miért van szükség az isteni akarat újabb és újabb ismeretére?

† „Ahányszor csak beszélek akaratomról, és te újabb ismereteket szerzel, annál nagyobb értéke van a te akaratom szerinti cselekedeteidnek, és annál nagyobb lelki gazdagságra teszel szert.

Olyan, mint mikor valakinek van egy gyöngye és úgy tudja, hogy az a gyöngy 5 centet ér. Az illető tehát 5 cent birtokosa. Amikor azonban, megmutatja gyöngyét egy szakembernek, és az tájékoztatja, hogy a gyöngy értéke 50.000 líra, ettől fogva az illető többé már nem öt cent birtokosa, hanem 50.000 líráé. Megtörténik, hogy idők elteltével, megmutatja gyöngyét egy még nagyobb szakértőnek, és az megállapítja, hogy gyöngyének értéke 100.000 és szívesen megvásárolná, ha eladó lenne. Most már az embe-
rünk gazdagsága 100.000 líra. Minél inkább ismeri gyöngye értékét, annál gazdagabb, és jobban szereti és értékeli a gyöngyét. Féltékenységgel őrzi, mert tudja, hogy ez minden vagyona, holott

előtte semmibe vette. A gyöngy ugyan nem változott, de változott a gyöngy értékének az ismerete.

Ez történik az én akaratommal és az erényeimmel is. A lélek minél inkább megérti és ismereteket szerez róluk a cselekedetei által, annál inkább újabb értékekre és lelki gazdagságokra tesz szert. **Minél többet tudsz meg akaratomról, annál értékesebbeké válnak a tetteid.** Ó, ha tudnád, hogy a kegyelmeknek mily nagy tengerét nyitom meg köztem és közted minden alkalommal, amikor akaratom hatásairól beszélek neked; meghalnál az örömtől és ünnepelelnél, mintha újabb országokat hajtottál volna uralmad alá” (1921.08.25).

Jézus, minél inkább megismerteti akarátát a lélekkel, annál inkább kitágítja annak képességeit, és felkészíti egy nagyobb ismeretre (1921.09.02).

Megtenni az isteni akaratot, azaz hűségesen teljesíteni azt, vagy elfogadni, amit megenged, nem egy újdonság. Ezt megtették minden idők szentjei is, mert e nélkül nincs szentség és erény. De **mindannyiunk részesedése az isteni akaratból és a vele való kapcsolat csak olyan mértékű, amilyen mértékű ennek (az isteni akaratnak) az ismerete:**

† „...Természetesen voltak szentek, akik mindig akaratomat tették, de **annyit ragadtak meg akaratomból, amennyit ismeretek.** Ők tudták, hogy megtenni akaratomat a legnagyobb cselekedet, ami a legnagyobb dicsőséget hozza nekem, és szentséghez vezet. Ezzel a szándékkal ragadták meg és tették, mert nincs szentség az én akaratom nélkül, és nélküle nem származhat semmi jó, sem kicsi vagy nagy szentség” (1922.11.06).

➔ **Az igazság végtelen, a kinyilatkoztatás teljes, de sosem lesz vége.**

„Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek” (Jn 16,12). „Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövőndőt fogja hirdetni nektek” (Jn 16,13).

Az Egyház tanításában a kinyilatkoztatás egyetlen egy: az Atya a kinyilatkoztatott; a Fiú Jézus Krisztus az Atya kinyilatkoztatása; a Szentlélek pedig az Isteni kinyilatkoztató.

A kinyilatkoztatás ezért végtelen és örök, **nem befejezett és nem fejeződik be soha**. Igaz, hogy „az Atya kimondta végső szavát”, amikor elküldte a Fiút a világba, de a Fiú feltámadt és él, és nem szűnik meg soha ismertetni az Atyát.

A kinyilatkoztatást a Szentírás (teljes és tökéletes) és a Szent-hagyomány közvetíti felénk. A Szenthagyomány az, ami magyarázza és egyre inkább megvilágítja a Szentírást. Annak ellenére, hogy a Szentírás teljes, és egyetlen oldalt sem lehet hozzáadni, a „Fény” azonban, amellyel olvassuk, mindig növekszik. Más jelent a „csillagok és a Hold” fényénél olvasni, és más jelent az isteni akarat, azaz a „Nap” fényénél olvasni. Pontosan ehhez járulnak hozzá Lujzának, „az isteni akarat kicsiny leányának” az írásai.

Ezért néztek az apostolok élő vággyal a jövőbe:

Szent Pál mondja: „Múlóban az éjszaka, a nappal pedig közel. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltjük fel a világosság fegyvereit” (Róm 13.12).

Szent Péter: „Ezért övezzétek fel gondolkodástokat, legyetek józanok, mindenestül reméljétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenése hoz nektek” (1 Pét 1,13).

Szent János: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, **hozzá leszünk hasonlók**, mert látni fogjuk, amint van” (1 Jn 3,2). „Abban teljesedett ki bennünk a szeretet, hogy bizalommal várjuk az ítélet napját, mert ahogyan ő, úgy vagyunk mi is **ezen a világon**” (1Jn 4,17).

Jézus mondja Lujzának: † „...**nagyobb kegyelmeket tartottam fenn azoknak, akik írnak rólam, mert ezek az én evangéliumi életem folytatói, szavaimnak szóvivői, és amit nem mondtam el az evangéliumban, fenntartottam azoknak, akik rólam írtak. Én nem fejeztem be a tanításomat, mindig kell tanítsak, mindaddig, amíg léteznek (emberi) nemzedékek**” (1922.02.14).

➔ **Igazságainak megismertetése Isten kezdeményezése, ajándéka és joga.**

A mi Urunk az evangéliumban sokatmondó utalásokat tett az Atya akaratáról, megértetve (velünk), hogy ez a legfontosabb dolog. Ezért élete minden mozzanatának a magyarázata és célja nem torkolllhat olyan magyarázatokba, amely nem veszi figyelembe az Atya akaratát. „*Ha földi dolgokról beszélek, s azt sem hiszitek, hogy fogjátok hinni, ha majd a mennyei dolgokról beszélek?*” (Jn 2,12). Ha az ember nem ismerte a keveset, hogyan tudhatta volna megismerni a többet? Ha még nem tudott járni, hogyan tudott volna megtanulni repülni?

Először újra kellett tanítsa, fel kellett szabadítsa, el kellett halmozza kegyelmével, újra Isten gyermekévé kellett tegye, biztosítania kellett üdvösségét, hogy utána – az Atya által meghatározott időben – felfedeztesse vele örökségét, visszaadja neki imádandó akaratának ajándékát, és ezzel az Ádám által elvesztett isteni **hasonlóságot** eggyé tegye Önmagával megadván neki

nem csak az üdvösséget, hanem az Ő isteni szentségét; megtanítani az isteni akaratban élni...

Ezért Jézus, amikor a földre jött, alig beszélt az isteni akaratról; Lujza által akarta megtanítani: † „*Amit akkor kellett tennem, a tanításokat, melyeket mindenkinek el kellett mondanom akaratomról, általad mondtam el. Így a megismertetése nem más, mint helyettesítése annak, amit a földön kellett volna megennem, jövevelemnek a beteljesülése*” (1921.06.02).

Így döntött Isten. Lujza mondja: „*Szerelmem, Jézus, lehetséges, hogy az Egyház létezésének sok évszázada során, aki sok szentet adott (és sokan közülük elkápráztatták az Eget és a földet erényeikkel és csodáikkal, melyeket végbevitték), nem kellett nekik mindent az isteni akaratban tenniük, beteljesíteniük ezt a te isteni tervedet? Pont énrám vártál, a legügyetlenebbre, a leggonoszabbra és legbutábbra, hogy ezt megtedd? Ez hihetetlennek tűnik!*” Mire Jézus: † „*Halld, lányom, az én bölcsességemnek olyan eszközei és útjai vannak, melyeket az ember nem ismer, és amelyek előtt köteles meghajolni, és imádni azt néma csendben, és nem az ember parancsol nekem, hogy **kit válasszak, és hogy mikor van a megfelelő idő, amiről a jószágom rendelkezik***” (1922.10.06).

➔ Csak Lujza írásaiban ismerteti Jézus az Ő akaratát

És mondja: † „*...**eddig senkinek sem nyilvánítottam ki. Forgass át, ahány könyvet csak akarsz, és egyben sem találod azt, amit neked mondtam akaratomról***” (1913.09.12).

Az isteni akaratban való élet † „*az **eddig még ismeretlen szentség**, amit megismertetek, ami majd az utolsó, legszebb és legragyogóbb dísz minden más szentségnek*” (1918.04.08).

† „*Gyakran beszélek neked nem csak akaratomról, hanem az akaratomban való életről, mert megkaparintva azt, akarom,*

hogy megismerd az akaratomban lévő élet értékét és módját, hogy velem együtt élhesd életed, tőlem elválaszthatatlanul és **kinyilatkoztassam** neked akaratomnak titkait” (1918.04.25).

† „...Ezért beszélek gyakran neked az akaratomban való élet-ről, **amiről eddig senkinek sem beszéltem**. Legfentebb ismerték akaratomnak árnyékát, akaratom megvalósításának kegyelmét és édességét. De beléhatolni, átkarolni a végtelent, megsokszorozódni velem és behatolni bárhová – még a földön élve is – az égbe, a szívekbe, **ez még nem ismert**, és ezért sokaknak furcsa lesz, és aki nem nyitott az igazság fényére, nem fog semmit érteni belőle”... – „Szerelmem, ha ennyi jó van az isteni akaratban való életben, **miért nem nyilatkoztattad ki előbb?** (1919.01.29).

† „Mennyire meg kellene köszönnöd nekem, hogy beengedtelek akaratom titkaiba!” (1912.09.29) „...Az akaratomról való örökös beszéd, valamint csodálatos hatásainak megértetése, **ez az, amit még senkinek sem adtam eddig...**” (1921.03.17).

Jézus sürgeti Lujzát, hogy ne tévesszen szem elől semmit igazságaiból, a legkisebbet sem, mert hasznos lehet egy testvérének, és neki kell megnyitnia ezeket az utakat (1921.10.23).

➔ **Ez a kinyilatkoztatás magába foglalja hitelességének igazolását.**

Ahogy Jézus mondja: † „Az isteni akaratomról szóló tanítás a legtisztább, a legszebb, amely nincs alávetve az anyag vagy az érdekek árnyékának, sem a természetes, sem pedig a természetfeletti világban. Ezért, mint a nap, a legáthatóbb, a legtermékenyebb, és a legjobban befogadott lesz, és mivel pedig egy fény, ezért **önmagában érthető** és iránymutató is lesz. Nincs alávetve a kétségeknek, a tévedés gyanúinak, és ha valamely szó nem lesz érthe-

tő, az a sok fény miatt lesz, mert a fény beárnyékolva az emberi értelmet megakadályozza az igazság teljességének a megértését. **Nem fognak találni egyetlen szót sem, ami nem igazság. Sőt, nem fogják teljesen megérteni**” (1924.02.10).

Az egyetlen Ember, aki a hazugság félelme nélkül a világ szemébe mondhatta, hogy, „*Ki vádolhat bűnnel közületek?*” (Jn 8,46), most elmondhatja, hogy ebben a tanításban „nem találhatnak egyetlen szót sem, ami nem igazság”. Különbösen szembe találunk magunkat „a világ leggőgösebb lelkének” vakmerő és nevetséges elbizakodottságával, ahogy Lujza mondja. Pontosan az ellentéte annak, ami az ő személye és élete.

➔ **Az ismeret szüli a tiszteletet, a szeretetet és a birtoklást.**

† „*Az én akaratom az előjelek előjele, a fény, az életszentség, a gazdagság megtalálásának a titka. Minden jó titka, amelyet **nem ismernek bensőségesen, ezért nem tisztelik és szeretik, úgy ahogy megérdemelné!***” (1914.03.08).

Jézus nem tudja visszafogni magát, hogy ne mutassa meg, még ha lassacskán is, az ő szeretetét, kegyelmét és javait, annak, aki megcselekszi akarátát. Ő nem túloz (1914.03.21).

† „*Ó, ha mindenki megértené az akaratomban való élet javait, versenyeznének érte! De sajnos nagyon kevesen értik, és inkább magukban élnek, mint bennem*” (1919.05.04).

† „*Amint ismertté válik, szerető és pártatlan lelkek lépnek majd be, hogy éljék az én 'Fiat'-omat...*” (1921.03.02).

Jézus örül akarata kinyilvánításának: minden kinyilvánított igazság a Lujzával és az egész emberséggel való egyesülésnek egy új köteleke. Ő mindent megismerttetett, amit csak megtett annak érdekében, hogy az ember örököse legyen (Jézus) embersége javainak. Most meg akarja ismertetni azt, amit isteni

akarata tett emberségében, hogy az új nemzedékeket akarata javainak örökösévé tegye (1921.09.06).

† „Mennyi kapzsisággal, mennyi fenntartással vannak irányomban, és mennyi mindent nem mutatnak meg abból, amit mondok és megértenek belőlem! ... **Minden újabb ismeret rólam egy dicsőség és szeretet, amit elnyerek a teremtményektől**” (1921.10.29).

† „Az én akaratomban történő életszentség még nem ismert. Ezért nagy a csodálkozás, mert amikor valamit már megismertünk, a csodálkozás is lankad... Mekkora kegyelem neked megismerni azt” (1921.11.12).

† „Annyi más dolog van, amit el akarok mondani neked, olyan sok más igazság, amit nem ismersz, és ezek mind boldogságot okoznak azoknak, akik birtokolják ezeket. **Minél több igazságot ismer a lélek, annál különbözőbb boldogságokat tapasztal meg**” (1922.01.05).

† „Abban vagyok érdekelt, hogy a te akarated az enyémben éljen, és **értse meg jól, mit jelent benne élni**, már amennyire lehetséges a teremtménynek” (1922.06.15).

Minél nagyobb az isteni akarat ismerete, annál többet kapunk tőle. † „A belső tettekből, melyeket emberségem cselekedett az isteni akaratban mindenki szeretetéért, keveset vagy semmit sem tudnak... Az ismeret magával hozza az értéket, a hatásokat, az adott jónak az életét... Amikor én tudodra hozok (valamit), azért van, mert adni akarok” (1922.10.19).

† „Látod, mennyire fontos, hogy az én akaratom ismert legyen minden kapcsolatban, minden csodában, hatásban, értékben, amit én tettem ebben az akaratban a teremtményekért. Ez az ismeret egy erős mágnes lesz, hogy a teremtményeket vonzza, s megkapják akaratom örökségét, és azért, hogy színre lépjen a Fény fiainak a nemzedéke, akaratom fiai” (1922.10.27).

Annyit birtoklunk az isteni akaratból, amilyen mértékben ismerjük, és amilyen mértékben megmutatja magát (1922.11.06).

† „... Azt akarom, hogy mindenki ismerje akaratomat, és mindenki mutasson rá, mint az új Égre és mint egy új újjászületés eszközére” (1923.01.05).

† „Amikor akaratomról beszélek, hogy ismertessem azt a teremtménnyel, be akarom őt tölteni az istenséggel, hogy másik önmagammá (váljon) ... Miközben beszélek akaratomról, szeretetem mintha túlcsoordulna határain, hogy a teremtmény szívében alakítsa ki akaratomnak székhelyét” (1923.02.16).

† „Amikor kinyilvánítok egy eddig ismeretlen igazságot, ez megfelel egy újabb teremtésnek, amit teszek” (1923.07.01).

„URAM, TANÍTS MEG MINKET IMÁDKOZNI” (Az isteni akarat imaiskolája)

Az ima a léleknek az, mint ami a lélegzet a testnek. Ezért mondta az Úr „Imádkozzatok szüntelenül”. Az igazi imádság az Istennel való szeretetalálkozás, a mi akaratunk találkozása az isteni akarral.

Ez a találkozás, vagyis az imádság, fejezi ki az ember magatartását és érzéseit Istennel szemben: az ima visszautasítása vagy utálata istentelenséget mutat. Az imádság hiánya egyenlő a praktikus ateizmussal (a gyakorlati istentagadással), az imádságban való álhatatlanság egy nagyon gyenge vagy felületes szeretet jele. Az imában való szórakozottság annak jele, hogy a lelket más érdekek és élvezetek uralják, vagy hogy gondolatai még mindig túlságosan is önmaga körül forognak.

Az olyan ima, amely csak a kívülről megtanult imádságok elmondásából áll, nem érinti meg sem a szívet, sem pedig a saját életét, de még Isten szívet vagy életét sem. Csak azért imádkozni, hogy valamilyen kegyelmet elnyerjünk, annak jele, hogy a lélek nem hívó, hanem csak Isten „ügyfele”. Imádkozni azért, hogy megnyugtassuk a lelkiismeretünket „már elmondtam az imádságaimat”, olyan, mintha úgy akarnánk valakivel telefonon beszélni, hogy a saját számunkat hívjuk, egy elvesztegetett lehetőség...

Az imádság elárulja Istennel való kapcsolatunkat, ami lehet távolságtartó, félénk, üres formáság (ami nem a tisztelet igaz értelme), vagy lehet bűnbánó, segítségre szoruló, valamiben érdekelt, vagy örömteli, hálás, rácsodálkozó, együttérző, elégedett,

jóvátételt adó, közbenjáró, **szerető!** Ez az akarat igazi egyesülése végtelen fokon az **imádás**.

Az imádság tehát elárulja, hogy az ember mennyire idegen vagy családias Istennel, mennyire távoli vagy közeli, mennyire szolga vagy fiú. Egy találkozás, ami életté válik, ami táplálja az életet és Isten ismeretéből táplálkozik, ugyanis az imádságnak szüksége van tartalomra.

Az isteni akaratban való imádsághoz szükséges, hogy az isteni akatról szóló írások olvasásából táplálkozzunk:

†„Vesd egybe akármennyi szent életét vagy a tanító jellegű könyveket: egyikben sem találsz meg sem a teremtményben cselekvő akaratom csodáit sem pedig az én akaratomban cselekvő teremtmény csodáit. Legfeljebb megtalálsz a belenyugvást, az akaratok egyesítését, de a benne cselekvő isteni akaratot és az övét bennem, nem találsz meg egyben sem. Ez azt jelenti, hogy még nem jött el az ideje, hogy jóságom meghívhatta a teremtményt, hogy ebben a magasztos állapotban éljen. **Ahogy én imádkoztatlak (veled vagyok az imában) nem hasonlít semmi másra**” (1922.10.06).

Nem arról van szó, hogy Lujza által meghatározott imákat olvassunk vagy mondjunk, vagy kívülről tanuljuk meg őket, hanem arról, hogy ezek tartalma példa lehet számunkra; még csak nem is módszerről van szó. Egy új lélekről van szó (Ez 36,26–27), a lélek újfajta hozzáállásáról, ami beöltözik Jézus Krisztus isteni érzéseibe és cselekvésmódjába.

Az Úr azt óhajtja, hogy „imádkozás helyett” mi magunk „váljunk imádsággá” benne. Olyan imádsággá, amely imádó szeretet, jóvátételt hozó szeretet, a szeretett személlyel minden megosztó szeretet, ami dicsőséget és tiszteletet szerez Neki, amely közbenjár, megköszön, ami mindenkiért és minden tettéért szereti (Istent)...

Nagyon sokatmondó ez a bekezdése a 12. kötetnek:

Mondtam szeretett Jézusomnak: „*Ne vesd el imádságaimat, a Te saját szavaidat ismétlem meg, a saját szándékaidat, a lelkeket, akiket úgy akarok, ahogy Te és ugyanazzal az akarattal.*”

Áldott Jézusom ezt válaszolta: † „*Leányom, amikor az én szavaimat hallom ismételni (általad), az imáimat, akaratodat, ami azt akarja, amit én, azt érzem, hogy vonzódok feléd, mint mennyi mágnes. És ahogy hallom, hogy megismétled szavaimat, annyi különböző örömet érzek szívemben, és mondhatom, hogy ünnepnap számomra. Miközben örülök, azt érzem, elgyengít lelked szeretete, és nincs erőm megbüntetni a teremtményeket. Érzem benned ugyanazokat a láncokat, amelyekkel megláncoltam Atyámat, hogy megbékéljen az emberiséggel. Ó, igen, ismételd meg, amit tettem, ismételd mindig, ha akarod, hogy Jézusod anynyi keserűség közepette is örömet találjon a teremtmények részéről*” (1919.06.04).

Elmondhatjuk, hogy Lujza egész élete írásaiban lecsapódva egy folyamatos imádság, mert egy szüntelen vágyakozás Jézus felé. Úgy tűnik, napjainkban egyesek felfedezték a Szentlelket, a „spontán” imát, az Úr dicséretét. Nos, minden szent megtapasztalta ezt életében, de mindközül egyedüli és eredeti módon Lujza. Elég látni szívének dobbanását a **Szenvedés óráinak** folyamatos elmélkedésében, a **Születés kilencedével** kezdve, amit tizenhét évesen mondott. Azok az órák az ő imaiskolája. Az ő életének az iskolája.

Ahhoz, hogy Lujza imádságáról beszéljünk, gyakorlatilag idézni kellene minden írását. Különösképpen két könyvet kellene elemezni, amelyek az imádságról beszélnek: **A szenvedés óráit** és **Szűz Mária az Isteni Akarat országában**.

Nézzük meg Jézus néhány tanítását:

1. Az imádság első feltétele a belső csend: † „Ez a folyamatos mormolás a te elmédben megakadályozza, hogy tisztábban halljad a hangomat, hogy érezd magadban a kegyelmeimet, hogy teljesen belém szeress” (1. kötet).

2. Az imádság második feltétele a béke, még akkor is, ha nehéz összeszedettnek lenned: † „Rosszul tetted, hogy ilyen feldúlt maradtál. Nem tudod, hogy én a béke lelke vagyok, és az első dolog, amire tanítottalak, hogy ne maradj soha feldúlt a szívedben? Ami az imádást illeti, amikor nem érezed magad összeszedettnek, nem kell másra figyelned, csak arra, hogy nyugodtan maradj benne, és ne gondoldj arra, hogy miért nem sikerül. Ha úgy teszel, ahogy mondod, te magad viszed magad szórakozottságba...” (1. kötet).

3. Az imában szükséges az állhatatosság: † „Mindenek előtt azt tanácsolom, maradj állhatatos az imában, még akkor is, ha halálbüntetést kell elszenvedned, ne hanyagold el a szokásos imádat! Minél inkább közelebb érezed magad a szakadékhöz, annál inkább hívj engem a bizakodó imádságban, annak bizonyosságában, hogy megsegítelek” (1. kötet).

4. A folyamatos imádság lelke: † „Amit ajánlok neked, a folyamatos imádság lelke. A lélek folyamatos törekvése a velem való beszélgetésre akár a szívében, akár az elméjében, a szájával vagy csupán egyszerűen a szándékával olyan széppé teszi jelenlétében őt, hogy szívének dallamai egybecsengenek az én szívem dallamaival, hangjaival (...) Nem csak ez, de akkora szépséget szerez a folyamatos imádság lelke, hogy a gonosz, mintha villámcsapás érte volna, meghiúsul a cselszövéseiben, melyekkel ezen léleknek ártani próbált” (1902.07.28).

5. Bátorság, hűség és figyelem az isteni akarat megvalósításában és követésében: (Jézus) „láthatóvá tette magát a bensőmben, először Ő egyedül, majd a Szentháromság mind a három személye, de mind mély csendben, és én folytattam a jelenlétükben a szokásos benső munkámat. Úgy tűnt, hogy a Fiú egyesült velem, és én nem tettem mást, mint követtem Őt. De minden csendes volt, és más nem is történt ebben a csendben, mint az Istennel való azonosulásom. És az egész bensőm, érzelmek, szívverések, vágyak, lélegzetek a legnagyobb Fenség mély imádásává váltak. Miután eltelt egy kis idő ebben az állapotban, úgy tűnt, hogy mind a hárman beszélnek, de egyetlen hangon szóltak, és ezt mondták: † „*Kedves Leányunk! Bátorsággal, hűséggel és nagy figyelemmel kísérd, amit az Istenség cselekszik benned, mert mindaz, amit teszel, nem te teszed. (Te) Nem csinálsz egyebet, mint az Istenségnek adod szállásul a lelkedet. Az történik veled, mint a szegénnyel, akinek egy kunyhója volt, amit a király szállásul kért. A szegény neki adta a kunyhót, és mindenben megtette a király akaratát. Mivel a király lakott abban a kunyhóban, az megtelt gazdagsággal, nemességgel, dicsőséggel és minden jóval. Kihez tartoznak ezek? A királyhoz*” (1904.06.06).

6. A mi imádságunknak Jézussal együtt kell történnie (1904.04.26), „**össze kell hangolódunk**” **Vele, az Ő szándékaival, szeretetével:** † „*Leányom, ezen a reggelen teljesen össze akarlak hangolni magammal. Azt akarom, hogy az én elmémmel gondolkodj, hogy az én szemeimmel nézz, hogy az én füleimmel hallgass, hogy az én nyelvemmel beszélj, hogy az én saját kezeimmel cselekedj, hogy az én lábaimmal járd, és hogy az én saját szívemmel szeress!*” Utána Jézus egyesítette a fent felsorolt érzékeit az enyéimmal, és láttam, ahogy az Ő alakját adja nekem, és nem csak, hanem még azt a kegyelmet is megadta, hogy azt tegyem, amit Ő is tenni szokott (1899.08.12).

7. Mire jó az ima, amelyben „azonosulunk” Jézussal, „öszszeolvadunk” vele? Lujza írja: „Miközben imádkoztam, egyesíttem elmémet Jézuséval, a szemeimet Jézus szemeivel, és mindent, azt szándékoztam tenni, amit Jézus tett az elméjével, a szemeivel, a szájával, a szívével, mindenével. És mivel úgy tűnt, hogy Jézus elméje, szemei stb. szétterjedtek mindenki javára, úgy tűnt, mintha én is szétterjedtem volna mindenki javára Jézussal egyesülve és azonosulva. Ekkor arra gondoltam: *Milyen elmélkedés ez? Milyen imádság? Ó, semmire sem vagyok többé már jó! Még gondolni sem tudok semmire!*

Miközben erre gondoltam, az én mindig kedves Jézusom ezt mondta: † „*Leányom! Miért kínozod magad ezzel? Ahelyett, hogy kínozod magad, inkább örülnöd kellene, mert amikor te máskor elmélkedtél, és olyan sok jó gondolat forrásozott elmédből, te nem tettél mást, mint részt kaptál belőlem, tulajdonságaimból és erényeimből. Most, hogy csak annyi maradt neked, hogy egyesülj és azonosulj velem, teljesen megkapsz, mivel egyedül semmire sem vagy jó, velem együtt mindenre jó vagy. Mert a vágyakozás, a jó akarása egy erődöt hoz létre a lélekben, ami növeli és megszilárdítja a lelket az isteni akaratban. A velem való egyesülés és a velem való azonosulás, következtében egyesülés történik az elmémvel, és ez sok szent gondolatot szül a teremtmények elméjében. Így ha a szemeimmel való egyesülés megtörténik, akkor ez sok szent pillantást szül a teremtményekben. Ugyanígy a számmal való egyesülés szavaknak ad életet. A szívemmel, a vágyaimmal, kezeimmel, lépéseimmel való egyesülés életet ad minden szívdobbanásnak, a vágyaknak, a tetteknek, és a lépéseknek... De szent életet, mert mivel részese vagyok a teremtő erőnek, velem együtt a lélek teremt, és azt teszi, amit én is teszek” (1913.06.12).*

8. Imádkozni, amint Jézus imádkozik, egyetemes imával, akaratában:

† „Leányom, imádkozz, de úgy imádkozz, mint én, azaz, helyezd bele magad teljesen akaratomba, és ebben megtalálod Istent és minden teremtményt. Úgy add azokat Istennek, mintha egyetlen teremtmény lennének, mert az isteni akarat mindennek ura. Helyezd el a jó cselekedeteket az Istenség lábaihoz, hogy tiszteletet adj Neki; a gonoszokat pedig (azért helyezd el), hogy jóvátedd őket az Isteni Akarat szentségével, erejével és végtelenségével, aki előtt semmi sem titkos. Ez volt az én emberségem élete a földön (...) Most miért nem tudod megtenni te is? Aki szeret engem, annak minden lehetséges velem egyesülve. Imádkozz az én akaratomban, és hozd az isteni Fölség elé mindenki gondolatait a te gondolataidban, mindenki pillantását a te szemeidben, szavaidban, gesztusaidban, érzéseidben, vágyaidban a testvéreidét, hogy jóvátételt adj, hogy kieszközöld számukra a fényt, a kegyelmet, a szeretetet! Akaratomban bennem leszel és mindenki, éled az életem, imádkozol velem, és a mennyei Atya boldog lesz, és az egész ég zengi majd: „Ki hív minket a Földre? Ki az, aki magába akarja zárni ezt a szent akaratot, magába ölelni minket mind?” És mennyi jót tudna nyerni a Föld, ha lejönne a Menny a földre” (1916.05.03).

9. Az isteni akaratban történő ima isteni, végtelen és egyetemes:

„Áldozás után mondtam Jézusnak: „Szeretlek”, mire Ő azt mondta: † „Leányom! Akarsz igazán szeretni? Mondd: 'Jézus, szeretlek a Te akaratoddal', és mivel az akaratom betölti a mennyet és a földet, a te szereteted teljesen körbevesz engem, és a te „Szeretlek” (szavaid) visszhangozni fognak úgy a mennyben, mint az alvilág mélységeiben is. Ha azt akarod mondani 'Imádlak, áldalak, dicsérlek, hálát adok neked', akaratommal egyesülve

fogod mondani, és megtöltöd a mennyet és a földet imádással, áldással, dicsérettel, hálával akaratomban. Ezek egyszerű dolgok, könnyűek és óriásiak” (1913.10.02).

10. Aki az isteni akaratban imádkozik, nincs szüksége saját szándékra:

† „Leányom, aki akaratomban van és teszi dolgait, mert én akarom, szükségtelen, hogy élém tárja szándékait. Ha valaki az én akaratomban van, és így cselekszik, imádkozik, szenved, úgy rendelkezem ezen tetteivel, ahogy nekem tetszik... Tetszik nekem a jóvátétel? Jóvátételként fogadom el. Tetszik nekem a szeretet? Szeretéként fogadom el. Mivel én vagyok az Úr, azt teszek, amit akarok. Nem így van azokkal, akik nincsenek akaratomban: ők rendelkeznek, és én vetem alá magam akaratuknak” (1912.09.29).

11. Az isteni akaratban történő ima hatásai: „Egy egész délelőttöt töltöttem Jézussal imádkozva az akaratában. De meglepetés! Ahogy imádkoztunk, egy volt a szó, de ezt az egy szót az Isteni akarat szétszórta minden teremtetett dolog fölött és nyoma maradt. Elvitte a Mennybe, és minden boldog nem csak megkapta a lenyomatát, de boldogságuk újabb oka volt. Leszállt a föld mélyére a tisztítóúzig, és mindenki kapott a hatásaiból. De ki tudja elmondani, milyen volt az imádság Jézussal, és milyen hatásai voltak? Miután együtt imádkoztunk ezt mondta:

† „Leányom! Láttad, mit jelent akaratomban imádkozni? Ahogy nincs olyan pont, ahol ne létezne akaratom, mindent és mindenkit körbevesz, mindennek az élete, a cselekvője és a szemlélője, úgy az akaratomban végbevitt tettek életet adnak, mindennek cselekvőjévé és szemlélőjévé tesznek, egészen a szentek öröméig és boldogságáig, mindenhová elviszik a fényt, az illatos égi levegőt, amely örömet és boldogságot fakaszt. Ezért ne hagyd el soha akaratomat: az ég és a föld várnak téged, hogy újabb örömet és újabb ragyogást kapjanak” (1922.04.21).

12. Az isteni akaratban teljes a jóvátétel, a hálaadás és a szeretet mindenkinek és mindenért: † „*Leányom, tarts magad akaratomban, hogy teljes jóvátételt adj! Szeretetem ellenállhatatlan szükségét érzi; a teremtmények annyi bántó (szava) után, a Szeretetem akar legalább egy olyan teremtményt, aki magát közém és a többi (teremtmény) közé helyezve teljes jóvátételt adjon nekem, szeressen mindenkéért, és kegyelmeket fog kieszközölni tőlem mindenki számára. Ezt csak akaratomban tudod megtenni, ahol megtalálsz engem és minden teremtményt. Ó, mekkora sóvárgással várom, hogy belépj az én akaratomba, hogy megtaláljam benned mindenki örömét és jóvátételét! Csak az én akaratomban találsz mindent mozgásban, mert mindennek én vagyok a hajtómotorja, cselekvője és szemlélője.*”

Miközben ezt mondta, beleolvadtam akaratába, de ki tudná elmondani, mit láttam? Kapcsolatban találtam magam a teremtmények minden gondolatával, akiknek élete Istentől eredt, (kapcsolatban) minden gondolattal, és én az Ő akaratában megsokszorozódtam mindenkiben, és akaratának szentségével jóvátettem mindent. Mindenki számára volt egy köszönő szavam és szeretetem. Így sokszorozódtam meg a pillantásokban, szavakban és minden egyébben... De ki tudja megmondani, hogyan történt? Nincsenek rá szavaim, és lehet, hogy az angyalok nyelve is dadogás lenne, ezért pontot teszek. Egész éjszakámat Jézussal töltöttem az ő akaratában (1916.06.15).

13. Az isteni akaratban a lélek úgy bánik Jézussal, ahogy mindenkinek bánnia kellene vele: † „*Leányom! Aki az akaratomban imádkozik, szeret, jóvátész, megsókol, imád, olyan számomra, mintha mindenki imádkozna, szeretne stb...., mivel akaratom bevonásával mindent és mindenkit bevon. Az én akaratomban a lélek mindenki csókját, szeretetét és imáadását adja, és én mindenkit benne látván annyi csókot, szeretetet adok neki,*

amennyit mindenkinek adnom kellene. Akaratomban a lélek nem boldog, hogyha nem látja mindenki szeretetét kiegészítve, ha nem lát engem mindenki által megcsókolva, imádva és mindenkit hozzám fohászokodva. Akaratomban nem lehet a dolgokat félig elvégezni, hanem teljesen. És annak a léleknek, aki akaratomban cselekszik, nem tudok kicsi dolgokat adni, hanem óriásiakat, amely mindenkinek elég lenne” (1921.04.02).

14. Miért imádkozzunk így az isteni akaratban?

Lujza írja: „Elmerültem a Szent Isteni Akaratban, hogy körbejárjam minden teremtmény elméjét, és megadjam Jézusnak a teremtmények gondolatainak vizsontszeretetését. Miközben ezt tettem, egy gondolat ezt mondta: *mire jó ily módon imádkozni? Sőt úgy tűnik nekem, hogy inkább értelmetlen dolgok, mint imák!*

Az én mindig kedves Jézusom megmozdulva bensőmben azt mondta: †*„Leányom, akarod tudni mire jó és mi a hatása ennek az imának? A teremtmény, aki istenségem végtelen tengerébe dobja akaratának kicsi kavicsát, ahogy eldobja (ha akarata szeretni akar), végtelen szeretetem tengerének vize elkezd fodrozódni, kavarogni, és én érzem szeretetem hullámait, amint kiárasztják mennyei illatukat, és érzem szeretetem örömét és gyönyörűségét, melyet felborzolt a teremtmény akaratának kicsi köve. Ha imádja szentségemet, az emberi akarat kövecskéje felborzolja szentségem tengerét, és én felfrissítve érzem magam szentségem legtisztább kisugárzásában. Egy szóval bármit akar tenni az emberi akarat az én akaratomban, ahogy a kő bedobódik tulajdonságaimnak bármelyik tengerébe felborzolva és hullámozva, azt érzem, saját dolgaimmel ajándékoz meg: a tisztelettel, a dicsőséggel, a szeretettel, amelyet isteni módon tud nekem adni a teremtmény. (...) Ezt jelenti belépni az én akaratomba: felborzolni, megmozgatni a lényemet és mondani nekem: Látod mennyire jó vagy, kedves, szent, végtelen, erős? Minden vagy, és én fel akarlak borzolni tel-*

jesen, hogy szeresselek és örömet szerezzek neked ... És ez kevésnek tűnik neked?” (1923.07.01).

15. Az ima, mely egyedül az isteni akaratot keresi:

† „Leányom! Mennyire megsebzí szívemet annak imája, aki csak az én akaratomat keresi! Érzem imám visszhangját, melyet a földön élve mondtam el. Minden imám egyetlen pontra vezethető vissza: hogy Atyám akaratára teljesedjen be tökéletesen úgy feletem, mint az összes teremtmény fölött is. Ez volt a legnagyobb tisztelet számomra és mennyei Atyám számára: hogy mindenben az Ő legszentebb akaratát teljesítettem...” (1925.02.22).

16. Ez az imamód az Istennek kijáró jog és a teremtmény elsődleges kötelessége:

Lujza mondja: „Miközben elmerültem a szent isteni akaratban, hogy szeretetben visszaadjam mindazt, amit Isten tett a teremtésben a teremtmény iránti szeretetből, a gondolatom azt mondta, nem szükséges ezt tenni, és nem is kedves Jézusomnak ez az imamód: ezek az én fejem találmányai. Az én mindig kedves Jézusom megmozdulva bensőmben szólt:

† „Leányom! Neked tudnod kell, hogy ez az imamód, azaz vizsontszeretni Istent minden általa teremtett dologért, egy isteni jog, és a teremtmény elsődleges kötelessége. A teremtés az ember iránti szeretetből fakadt. Akkor volt a szeretetünk, hogyha szükséges lett volna, annyi eget, napot, csillagokat, tengert, növényt teremtettünk volna, amennyi teremtmény erre a világra kellett volna születessen, hogy mindeniknek legyen egy saját teremtése, egy saját univerzuma. Valójában, amikor mindent teremtettünk, akkor csak Ádám volt az egész teremtés szemtanúja. Ő élvezhette minden jót, amit csak akart. És ha nem tettük meg, azért volt, mert az ember ugyanúgy tudott élvezni mindent, mintha az övé lett volna annak ellenére, hogy mások is élvezték.

(...) Ennek következtében, hogy minden teremtett dologban Isten odaláncolta a szeretetét minden egyes teremtménybe, belép a hála, a „köszönöm” az iránt, aki annyi mindent tett érte. Az, hogy nem köszöni meg Istennek mindazt a szeretetet, amit érte tett az ember teremtésében, a teremtmény első számú csalása Istennel szemben, (Isten) ajándékainak elbitorlása anélkül, hogy beismerné, honnan származnak, és ki szerette (öt) annyira. Ezért a teremtmény első számú kötelessége nagyon fontos és elengedhetetlen. Az, Aki (Jézus) magához ölelte teljes dicsőségünket, védelmünkre szállt, érdekünkben járt el, nem tett mást, mint **körbejárta az egész/összes világot, az Isten által teremtett legkisebb dologtól egészen a legnagyobbakig, hogy rájuk nyomja a szeretet, a dicsőség és a hála viszonzását mindenki helyett és minden emberi generáció nevében.** Pontosan az én mennyei édesanyám volt, aki megtöltötte az eget és a földet viszont-szeretetével mindenért, amit a teremtésben (isten) tett. Utána jött az én emberségem, ami beteljesítette ezt a szentséges feladatot, ami annyira hiányzott a teremtménynek, és ami kedvessé tette mennyei Atyámat a bűnös emberrel szemben. Úgyhogy ott voltak imáim és a tőlem elválaszthatatlan édesanyám imái. Te nem akarod megismételni az én imáimat? Sőt ezért hívtalak meg akaratomba, hogy **hozzánk csatlakozz, hogy kövesd és ismételd meg tetteinket.**”

Amennyire tudtam, azon voltam, hogy **kezeskedjek minden teremtett dologért**, hogy viszontszeressem Istent, dicsőséget és köszönetet mondjak Neki mindenért, amit tett a teremtésben...” (1925.08.09).

17. Az isteni akaratban való „elmerülés” különböző módjai: Lujza imája: „Sokszor mondom írásaimban: „Elmerültem a Szent Isteni Akaratban” és nem magyarázom tovább... Most, engedelmisségre kötelezve, elmondom, mi történik velem ebben az isteni akaratban való egyesülésben.

Mielőtt elmerülnék benne, értelmem előtt megjelenik egy hatalmas üresség, minden fény, amelyben nem lehet látni azt sem, meddig ér a magasság, sem hogy meddig ér a mélység, sem a jobb vagy bal határait, az előttem lévő határt sem, és az ellentétes oldalon lévő sem... Ennek a végtelenségnek a közepén, egy nagyon magas pontban, úgy tűnik meglátom az Istenséget, vagy a három isteni személyt, akik várnak; de ez még mindig mentális. Nem tudom, hogyan, egy kicsi lány kijön belőlem, de ez a kicsi lány én magam vagyok; lehet, hogy az én pici lelkem... Megható látni ezt a kicsi lányt, aki elindul ebben a végtelen ürességben egyedül, félénken járva, lábujjhegyen, a tekintetét le nem véve arról a pontról, ahol látja a három isteni személyt, mert attól fél, ha leveszi a tekintetét róluk, akkor abban a végtelen ürességben, nem fogja többé tudni, hogy merre kell mennie. Minden ereje abban az (Istenre) rögzített tekintetben van, amelyet a Magasságos viszonz, és (ezért) erőt kap a járásban...

Miközben a kicsi Eléjük (a három isteni személy elé) ér, arcát belesüllyeszti az ürességbe, hogy imádja a magasságos Istent, de egy kéz a Szentháromságból felemeli a kicsi lányt, és azt mondják neki: †*„Leányunk, akarátunk kicsi leánya: jöjj a karjainkba...”* Ennek hallatán örül, és megörvendezteteti a Szentháromságot is, Aki örülvén neki várja az általa rábizott feladat végrehajtását. Mire ő gyermeki kedvességgel mondja: *„Jöttem, hogy imádjalak, áldjalak, hálát adjak Nektek mindenki helyett. Jöttem, hogy a trónusotokhoz láncoljam minden nemzedék emberi akarát az első embertől az utolsóig, hogy mindenki felismerje a Ti legfőbb akarátokat, hogy imádják, szeressék és keltsék életre azt a saját lelkükben.”*

Aztán hozzáteszi: *„Ó, Magasságos, ebben a végtelen ürességben vannak ezek a teremtmények mind, és én mindeniket meg*

akarom fogni, hogy a Legszentebb Akaratba helyezzem őket, hogy mindannyian visszatérjenek az eredethez, ahonnan jöttek, vagyis az Isteni Akaratba. Ezért jöttem atyai karodba, hogy visszahozzam minden gyermekedet, testvéreimet, és mindegyiket összeköszem az Isteni Akarattal. Én mindenki nevében és mindenkiért jóvátételt akarok adni, és megadni a tiszteletet, dicsőséget, mintha mindenki a legszentebb isteni akaratot cselekedné. Azt kérem, ne legyen többé szakadás az Isteni és az emberi akarat között! Egy kicsi lány kéri ezt, és tudom, hogy a kicsiktől semmit sem tud megtagadni az Úr...”

De ki tudna elmondani mindent abból, amit mondtam és tettem? Túl hosszú lenne, azontúl pedig keresnem kellene a szavakat, melyeket a Magasságos Isten előtt mondok. Úgy tűnik nekem, hogy itt, az alsó világban nem használatos a végtelen üresség nyelvezete.

Máskor, mikor elmélyülök az Isteni Akaratba, és az a végtelen üresség az értelmembe hatol, körbemegyek minden teremtett dologért, és mondok egy „**Szeretlek**”-et a Magasságosnak, mintha csak tele akarnám tölteni az atmoszférát a sok „**Szeretlek**”-kel, hogy viszonzzam a Legfőbb Szeretetet a teremtmények iránti szeretetéért. Körbejárok minden teremtményi gondolatot, és rájuk nyomom a „**Szeretlek**”-emet; körbejárok minden pillantást, és hagyok egy „**Szeretlek**”-et; minden száját és minden szót lepecsételek egy „**Szeretlek**”-kel; körbejárok minden szívdobbanást, tettet és lépést, betakarom őket egy „**Szeretlek**”-kel, amelyet Isten felé irányítok.... Lemegyek a tenger mélyére, az óceán fenekére, és minden hal szökkenését, minden csepp vizet tele akarok tölteni „**Szeretlek**”-kel. Miután mindenhol cselekedett, mintha szétszórta volna „**Szeretlek**”-eit, a kicsi lány visszamegy a Magasságos elé, és mintha egy nagy meglepetést akarna okozni, mondja:

„Teremtőm és Atyám, Jézusom és Végtelen Szerelmem: nézzetek meg mindent, és halljátok meg minden teremtmény részéről, hogy azt mondják nektek, hogy szeretlek. Mindenhol „Szeretlek” van Nektek, tele van a föld és az ég. Most nem adnátok meg ennek a kicsinek, hogy az isteni akarat leszálljon a teremtmények közé, megismertesse magát, és megbéküljön az emberi akarattal, és foglalja el méltó helyét, a tiszteletbeli helyét, soha egyetlen teremtmény se cselekedjen többé saját akarata szerint, hanem az Isteni Akarat szerint?”

Máskor, mikor elmerülök az Isteni Akaratban, fájni akarok Istenem ellen elkövetett minden bántásért, és újra lejárom az utamat a végtelen ürességben, hogy megtaláljak minden fájdalmat, melyet Jézusom szenved minden bűnért. Magamévá teszem, és mindenhová elmegyek, a legtitkosabb és legrejtettebb helyekre, a közterekre, minden emberi gonoszság helyére, hogy magamra vegyem minden bántás fájdalmát... És minden bűnért úgy érzem, hogy kiáltani szeretnék a teremtés minden mozzanatában magamba gyűjtve minden bűn fájdalmát: „**Bocsánat, bocsánat**”. Nem létezik az a megbántása az Istennek, még a legenyhébb sem, ami nekem ne fájna, és ne kérnék bocsánatot érte. Ahhoz, hogy mind meghallják minden bűnök bocsánatáért való esdeklésemet, beleitatom a dörgések zajába, hogy minden szívbe dörögje a fájdalmat, hogy megbántotta Istenemet. „**Bocsánat!**” a villámlásba; fájdalmas bűnbánat a szél süvítésébe, amely mindenkinek kiáltja „**Bűnbánat és bocsánatkérés!**”; a harangok zengésébe „**fájdalom és bocsánat!**”; és így mindenbe. Utána Istenemhez viszem mindenki fájdalmát, és mindenkinek bocsánatért esdeklek mondván:

„Nagy Isten, szálljon le akaratom a földre, hogy a bűnnek ne legyen többé helye! Egyedül az emberi akarat az oka a vétkeknek, amelyek úgy tűnik, elárasztják a földet bűnökkel. Az isteni akarat

lesz a megsemmisítője minden rossznak. Ezért kérlek, örvendeztesd meg akaratom kicsi leányát, aki nem akar mást, mint hogy akaratom ismerve és szeretve legyen és uralkodjon minden szívben” (1925.05.10).

„...Hozzáteszem, hogy miközben jelentkezik értelmemben a végtelen üresség, és elmerülök az Isteni Akaratban, a kicsi lány újra lejárja köreit, és felemelkedve a magasba jóvátételt akar adni Istennek azért a szeretetért, amit minden teremtménye iránt érzett a teremtésben. Tisztelni akarja Istent, mint minden dolgok Teremtőjét, és körbejárja a csillagokat, és minden ragyogásba beleitatja, hogy **„Szeretlek”** és hogy **„Dicsőség a Teremtőmnnek”**. A Nap minden leszálló fényatomjába **„Szeretlek”** és **„Dicsőség”**. Az ég teljes terjedelmében, minden lépésnyi távolságra ott van az én **„Szeretlekem”** és **„Dicsőségem”**. A madarak csicsergésébe, szárnycsapásaiba **„Szeretlek”** és **„Dicsőség a Teremtőmnnek”**. A fűszálba, mely a földből nő, a rügyet bontó virágba, az áradó illatba **„Szeretlek”** és **„Dicsőség”**. A hegyek magasságába és a völgyek mélységébe **„Szeretlek”** és **„Dicsőség”**. Minden teremtmény szívét bejárom, mintha be akarnám zárni magam minden szívbe, és kiáltani szeretném a szívek mindenikében, hogy **„Szeretlek”** és **„Dicsőség a Teremtőmnnek”**.

Utána mintha mindent egyesítettem volna oly módon, hogy minden viszonszeresse és elismerje dicsőségét mindenért, amit Isten tett a teremtésben, a trónusa elé járulok, és mondom: *„Magasztos Fenség és minden dolog Teremtője, ez a kicsi lány karjaidba jön, hogy elmondja, hogy az egész teremtés, minden teremtmény nevében, nem csak viszont akar szeretni, hanem méltóképpen akar dicsérni az Általad teremtett sok dologért, amelyeket az irántunk való szeretetből teremtettél. Akaratodban, ebben a végtelen ürességben, mindent körbejártam, hogy minden Téged*

dicsőítsen, szeressen és áldjon. Szeretetkapcsolatot létesítettem Teremtő és teremtmény között, amit az emberi akarat széttört, és (megadtam) a dicsőséget, mellyel mindenki tartozott Neked. Szálljon le az isteni akarat a földre, hogy megkösse és megerősítse az összes kapcsolatot a Teremtő és a teremtmény között, és így minden dolog visszatér majd az Általad meghatározott elsődleges rendjéhez. Siess, ne habozz: nem látod, mennyire tele van rosszal a föld? Csak az isteni akarat, a Te ismert és uralkodó akaratod tudja megállítani ezt az áramlást, és tudja biztonságba helyezni a földet...”

Ezek után, ha érzem, hogy feladatom nincs teljesítve, lemegek annak az ürességnek a mélyére, hogy jóvátételt adjak Jézusomnak a megváltás művéért, és mintha megtalálnék mindent, amit Ő tett, jóvátételt akarok adni minden olyan tettért, amit a teremtmények kellett volna megtegyenek a várakozásban és a földön való fogadásában. Mintha csak Jézus iránti szeretettel szeretnék változni, visszatérek a refrénemhez, és mondom: „**Szeretlek** abban a tettedben, hogy leszálltál a Mennyből és megtestesültél, és rányomom szeretetem pecsétjét a Szűz Mária méhében történt fogantatásodra. **Szeretlek** az első vércseppben, ami emberségedben formálódott. **Szeretlek** szíved első dobbanásában, hogy megjelölhessem minden szívverésedet az én **Szeretlekemmel**. **Szeretlek** az első lélegzésedben, **Szeretlek** az első fájdalomaidban, **Szeretlek** az első könnyeidben, melyet az anyaölből ontottál. Jóvátételt akarok adni minden imáért, minden jóvátételedért, minden felajánlásodért az én **Szeretlek**-emmel... Életed minden pillanatát le akarom pecsételni az én **Szeretlek**-emmel. **Szeretlek** a születésedben. **Szeretlek** a hidegben, amit elviseltél. **Szeretlek** minden csepp tejben, amit legszentebb Édesanyád melléből szívtál. Meg akarom tölteni **Szeretlek**-emmel a pólyát, melybe édesanyád becsavart. Kiterjesztem **Szeretlek**-emet arra a

földre, amelyben a Te kedves édesanyád elhelyezett a jászolba, és a Te finom végtagjaid érezték a széna durvaságát, de a szénánál jobban a szívek durvaságát... **Szeretlek** minden nyöszörgésben, gyerekkorod minden könnycseppjében és fájdalmában. Az én **Szeretlek**-em behatol a szeplőtelen édesanyáddal való minden kapcsolatodba, beszédedbe, szeretetedbe. **Szeretlek** az ő kedves csókjaiban, minden szóban, amit mondtál neki, az ételben, amit befaltál, a lépésekben, amiket megtettél, a vízben, amit megittál. **Szeretlek** a munkában, amit a két kezeddal végeztél. **Szeretlek** minden tetedért, melyeket (előttünk) rejtett életedben tettél. Megbélyegzem **Szeretlek**-emmel minden belső tetedet és minden fájdalmat, amit elviseltél... Kiterjesztem **Szeretlek**-emet azokra az utakra, melyeket bejártál, a levegőre, amit beszívtál, minden tanításodra, melyet nyilvános életedben mondtál. **Szeretlek**-em beáramlik az általad tett csodák erejébe, a szentségekbe, melyeket alapítottál... Mindenben Jézusom, még a szíved legbensőbb rostjaira is rányomom **Szeretlek**-emet értem és mindenkiért.

A Te akaratod mindent felhoz nekem, és nem akarok semmit kihagyni, amibe ne lenne beleitatva **Szeretlek**-em... Akaratod kicsiny leánya érzi annak szükségességét, ha mást nem is tud neked adni, hogy legalább (Neked) legyen egy kicsi **Szeretlek**-ed mindeért, amit véghezvittél értem és mindenkiért... Ezért az én **Szeretlek**-em végigkísér keresztutad minden szenvedésébe, minden köpésbe, lenéző sértésbe, amit kaptál. **Szeretlek**-em megpecsételi minden kiontott vércseppedet; minden ütést, amit kaptál; minden sebet, mely a testeden lett; minden tüskét, amely átszúrta fejedet; a keresztre feszítés keserű fájdalmát, a kereszten elmondott szavaidat... Az utolsó lélegzetedig (mindenbe) bele akarom vésni, hogy **Szeretlek**. Az egész életedet, minden tetedet be akarom zárni az én **Szeretlek**-embe. Akarom, hogy bármit megérintesz, látsz, hallasz az én folyamatos **Szeretlek**-em legyen. Az én **Sze-**

retlek-em nem fog Téged elhagyni soha: a Te Akaratod az élete az én „Szeretlek”-emnek. De tudod, mit akar ez a kicsi lány? Hogy az Atyád Isteni Akarata, amit annyira szeretted és teljesítetted egész életedben a földön, ismertté váljon minden teremtmény előtt, hogy mindenki szeresse és teljesítse akaratodat, amint a mennyben, úgy a földön is. A kicsi lány le akar győzni szeretetben, hogy megajándékozz minden teremtményt akaratoddal... Na, tedd boldoggá ezt a szegény kicsit, aki nem akar mást, csak amit Te akarsz: a Te akaratod legyen ismert, és uralkodjon az egész földön!”

†...„Leányom! Amit mondtál az akaratomba való elmerülésről, egy új felhívást kíván, hogy elmerülj a kegyelem rendjében, mindenben, amit tett és tenni fog a Megszentelő, vagyis a Szentlélek a megszentelendőkkel. Mert ha a **teremtést** az Atyának tulajdonítják, miközben a három isteni személy mindig egy a cselekvésben; a **megváltást** a Fiúnak, a „**Legyen meg a Te Akarodat**” a Szentléleknek kell tulajdonítani. Pontosan a „Fiat Voluntas Tua” az, amelyben a Szentlélek meg fogja mutatni munkáját.

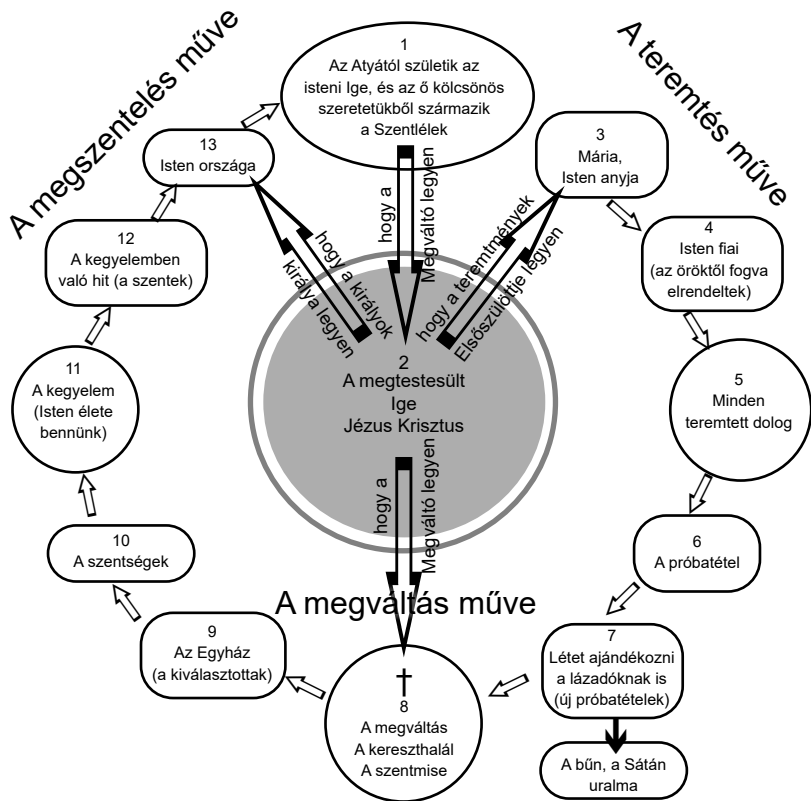
Te megteszed, amikor a Magasságos elé jöve azt mondod: „Jövök szeretetté váltani mindent, amit a Megszentelő tesz a megszenteltekben; jövök, hogy belépjek a kegyelem rendjébe, hogy dicsőséget és szeretetet tudjak adni, mintha mindenki szentté vált volna, és jóvátenni minden ellenállást, és meg nem felelést a kegyelemmel.” Ami téged illet, keresed akaratunkban a Megszentelő Lélek Kegyelmi tetteit, hogy magadévá tedd a fájdalmát, titkos nyögéseit, a szívek mélyén elhangzó fájdalmas sóhajtásait a sok begyűjtött rossz láttán. És mivel az első, amit tesz, beteljesíti akaratunkat, a teljes megszentelésük által, (de) látva, hogy visszautasítják, hajthatatlan nyögésekkel nyöszörög... Te pedig, a te gyermeki egyszerűségeddel, mondod neki: „Megszentelő Lélek, siess, könyörgök, kérlek, tedd ismerté mindenki előtt a Te akaratodat,

hogy megismerve szeressék azt, és befogadják a teljes megszentelésükre irányuló első tetteket, ami a Te szent akaratod!” Leányom, a három isteni személy elválaszthatatlan és különböző: így akarjuk megmutatni az emberi nemzedékeknek a mi tetteinket irántuk, hogy miközben egyek vagyunk, mindenikünk másként akarja kimutatni szeretetét és munkáját a teremtmények felé” (1925.05.17).

* * *

Befejezőként: vannak személyek, akik „*vidáman*” mondják, hogy „*végigjártam az utam*”..., ami nagyon szép, ha az isteni akaratban élnek valójában (vagy erőlködnek, hogy ott éljenek). Érthető, hogy nem ugyanaz gyalog vagy biciklivel „*végigjárni az utat*”, mint megtenni azt repülővel..., vagy emberi módon járni le, amikor pl. „pedálozunk”, vagy isteni módon, ami spontán születik, amikor valaki az isteni akaratban él. Amit mondan szeretnék: ez az imamód nem egy „technika” vagy egy divat, hanem egy Élet, amit magunkévá tudunk tenni lassan-lassan olyan mértékben, amilyenben emberi akaratunk meghal, hogy helyet csináljon az Isteni akarat számára.

AZ ISTENI AKARAT ÖRÖK ÉS EGYETLEN TETTÉNEK ELRENDELÉSE

Ez a rendje (ok-okozat)
az Isteni Akarat egyetlen és örök tettének elrendelésében.
Isten vár, hogy „**körbejárjunk**” vagy „**sétáljunk**” vele együtt,
mint Ádám, „*nappali szellőben a kertben*” (Ter 3,8),
hogy felismerjük Akaratát minden tetteben, és **imájuk Őt**,
csodáljuk bölcsességét és szépségét, és **dicsérjük Őt**,
hogy megkapjuk gondviselésének javait, és **adjunk hálát** Neki,
hagyjuk magunkat megérinteni az Ő örök szeretetétől,
és **szeressük Őt**, hogy válaszoljunk mindenki nevében
bocsánatot kérve Tőle és jóvátételt adva Neki értük,
és hogy mindenki nevében
kérjük a legfőbb gyümölcsöt,
Isten minden művének célját,
hogy jöjjön el az Ő Országá „a földre, mint a Mennybe”.
Meghívást kaptunk, hogy egyesüljünk az isteni akarattal
minden művében (teremtés, megváltás, megszentelés),
hogy imádjuk, áldjuk, hálát adjunk és szeressük Őt **mindenki**
nevében kérve Országának győzelmét.

„LEGYEN VILÁGOSSÁG!”

Szükséges, hogy tiszta gondolataink és fogalmaink legyenek a hit tartalmairól, különösen ezekben a zavaros és lelkileg eltévedett időkben. Istennel együtt mondjuk most „**Legyen világosság**” az Igazság szeretetéért, mert a homályban, a kétségekben, a ködben ott van a „hazugság atyjának” csalása és fondorlata.

1. „Tudjátok, hogy Isten, Isten.” Egyetlen Isten van, és az Isten három személy, nem pedig négy.

„*Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!*” (Lk 4,8) – mondta Jézus a kísértőnek.

Jézus Krisztus egy **isteni személy**, a második a Szentháromságban, a Fiú, aki „született, de nem teremtmény, aki az Atyával egylényegű” (azaz „azonos lényegű”, vagyis ugyanazt az Isteni Lényeget vagy Isteni Létet birtokolja). Jézus Krisztus a nem teremtett Atya képmása, „az Ige”, az Atya „másik önmaga”.

Megtestesülése által Jézus Krisztusnak két természete van: istensége (természetében valóságos Isten, nem teremtett, tehát végtelen és örök) és embersége (valóságos ember, teremtett, tehát véges és az időnek alárendelt).

Jézus Krisztus „társteremtő” az Atyával és a Szentlélekkel: vagyis a három isteni személy életükben és cselekvéseikben elválaszthatatlanok egymástól, ámbár minden isteni személynek mint főszereplőnek egy-egy külön munkálkodást tulajdonítunk: az Atyának a **Teremtést**, a Fiúnak a **Megváltást**, a Szentléleknek a **Megszentelést**.

Jézus Krisztus „*az Elsőszülött*” a teremtmények között. Minden más teremtményt Ő maga teremtett, Miatta, Érte és Benne. (Jn 1,3; Kol 1,15–17)

2. Szűz Máriát nevezhetjük az Atya „második szülöttjének”, Jézusban lett ismerve, akarva, elrendelve, szeretve, Benne és Miatta **megteremtve** (hogy anyja legyen) és Jézussal együtt „*ugyanabban az örök eleve elrendeltségben*”. „*Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza.*”

Szűz Mária csak teremtmény, nem a Teremtő, nem része a Szentháromságnak. Emberi személy, csak emberi természete van, habár tökéletes és szeplőtelen, tehát (mint Jézus embersége) véges és alárendelt az időnek. Nem oka önmaga létének, ez csak Isten sajátossága.

3. „*Isten szólt: Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak. Isten megteremtette az embert: férfinak és nőnek teremtette őket.*” (Ter 1,26–27) Jegyezzük meg, hogy Isten egyes számban beszél (egyetlen Isten) és többes számban cselekszik (három személy).

Az ember két „verziója” (a nő és a férfi) az Isten *képmására* való teremtettséget tükrözi vissza.

Eredetileg Isten egyetlen embert teremtett, férfit (Ádámot), amelyből *egy második* mozzanatban megteremtette a nőt: egyből kettőt csinált (Ádámot és Évát, a férfit és a nőt). Őket arra hívta *egy harmadik mozzanatban*, hogy újból egység legyenek („*egy test*”, azaz élő az életben), amely egység egy harmadik személyben, a gyermekben nyer kifejezést.

Így az isteni személyek háromságának a képe megtalálható **az emberben, az egyes személyben** (a lelkében, a három képességében: akaratában, értelmében és emlékezetében, amelyek az

Atya, a Fiú és a Szentlélek ajándékai) és **a családban, a személyek többszörösségében** (a férj vagy apa, a feleség vagy az anya és a gyermek): egy teremtett kis szentháromság, a Szentháromság képe, amely ugyanazon a Szereteten és Életen osztozik, és arra hivatott, hogy benépesítse az eget vagy a Mennyországot a földön leélt próbatétel után.

4. A „**képmás és hasonlóság**” nem ugyanaz a dolog: az isteni képmás az emberi természetben van, az Isten által teremtett **léteben**, aki saját Magát mintázta meg. Az Istennel való hasonlóságát az ember az életmódjában kellett volna megvalósítsa: azaz a szeretetben, a tetteiben, termékenységében. Az ember úgy kellett volna éljen, mint Isten, úgy gondolkodjon, mint Isten, úgy lásson mindent, mint Isten, szeressen ugyanazzal a végtelen és örök szeretettel, amivel Isten, ugyanaz legyen az ízlése, mint Istennek, ugyanaz a boldogsága, legyenek ugyanazok az isteni jogai (nem emberiek!), mint Istennek, ugyanúgy cselekedjen, élje a legszentebb Szentháromság életét ugyanazzal az imádandó akarattal, mely forrása tetteinek, életének és minden isteni tulajdonságnak, akaratnak, Isten boldogságának!

A természetes emberi életbe helyezte Isten a saját életének **képmását**; a természetfeletti élet által, a kegyelem által Isten részesíti az embert saját életében, hasonlónak teszi önmagához, életének **hasonlóságával** ajándékozza meg.

5. Az Isten képére teremtett ember felelős a saját életéért és a saját sorsáért. Ugyanakkor szabad akarattal van felruházva (a **szabad akaratot**, ne tévesszük össze a **szabadsággal**), és Isten által pedig a következő választás elé van állítva: vagy Isten vagy a saját „én”-je, döntenie kell, hogy elfogadja Isten akaratát vagy pedig a saját akaratát kelti életre.

Ez az Istentől akart, szükséges próbatétel, hogy átmenjen a vizsgán.

De ebbe a próbatételbe beékelődik a gonosz lélek *kísértése*, hogy tönkregygye az embert.

Ez a döntés nem volt és nem egy igazi „választás”: Isten nem azt mondta az embernek, hogy „*válasszon*” (nem helyes a jó és a rossz között választani, az élet és a halál között, az igazság és a hazugság között, ahogy nem Jézust vagy Barabást kellett választani!), hanem *hogyan kötelezze magát* a jó, az igazság, az élet, Isten, az isteni akarat mellett, nem pedig, hogy az egyiket válassza két akármilyen dolog közül! Az ember két vagy több olyan dolog közül választ, amelyeket kezdetben össze lehet hasonlítani. Így tehát amikor az ember választ, akkor nem ismeri az igazi értéket, mint ahogy azt sem tudja, hogy a dolgok közül melyik felel meg jobban. De amikor ezek mind ismertek, akkor nem választ. A választás magába foglalja a tudatlanságot. „*Választani a jó és a rossz között*”, miután Isten kinyilatkoztatta mi a jó, megengedhetetlen és sértő. Ezért Isten nem egy választást vár az embertől, hanem egy döntést.

Ez a döntés annak az isteni parancsnak a megtartásában mutatkozik meg, amely megtiltotta a jó és a rossz tudás fáján termett gyümölcs fogyasztását.

Mert egy dolog a mennyország fája, más dolog a fa gyümölcse és egy harmadik dolog a gyümölcs fogyasztásának a következménye.

Sőt két fa volt: az „*élet fája*” és a „*a jó és a rossz tudásának fája*”. Ez utóbbiról Isten azt mondta, ne egyenek belőle, mert nem életet ad, hanem halált okoz.

Az *élet fája* jelenti az Isteni Akaratot, *a jó és a rossz tudásának fája* (egy olyan ismeretét, ami nem élet) pedig az emberi akaratot jelenti. Ettek belőle (életre keltették a saját emberi

akaratainkat az isteni akarattal szemben) és nem életet, hanem halált hozott.

Ez a két fa olyan volt, mint egy fajta „szentség”, melyet a Teremtő Atya alapított. Ezek a fák az anyagi mivoltukban egyfajta spirituális valóságot jelképeznek, és ugyanakkor nyújtanak is. Anyagi valóságuk kellett legyen, hogy ki tudjanak fejezni egy spirituális értelmet.

Úgy az egyik, mint a másik fa gyümölcse igazi, anyagi gyümölcs kellett, hogy legyen (sehol nem írja, hogy a híres „alma” lett volna), melyeknek egy pontos értelme volt: „*isteni gyümölcs*” vagy „*emberi gyümölcs*”, a méh gyümölcse, a szaporodásé. Isteni és áldott gyümölcs a Máriaé, emberi és nem áldott az Éváé, akinek elsőszülötte, Kain, „*a gonosztól való volt*”, mondja a Szentírás (1 Jn 3,12).

6. Az ember, bűneivel, megsebezte és megszenteltelenítette a magában hordott isteni **képmást**, és elvesztette az isteni **hasonlóságot**, amellyel rendelkezett. Az ember nem volt többé hasonló Istenhez, mert a saját akarataát részesítette előnyben az Isteni Akarattal szemben. Vétkezett, és elveszítve a természetfeletti életet (a kegyelmet), következésképpen a természetes életét is elvesztette. Emberi akarata elvált az Isteni Akarattól, tehát a lélek elszakadt a testtől.

Meghal a halhatatlan lélek (vagyis az Isteni Élet nélkül marad), és aztán meghal a test is (lélek nélkül). Így a halál kettős: a lélek halála és a test halála.

A lélek halála a **bűn**, ennek következménye pedig **a test halála**. A mi Urunk Jézus Krisztus által beteljesített megváltás eredménye, hogy Ő a saját életében és szenvedésében magára vállalta a mi kettős halálunkat: a saját lelke és saját teste szenvedését.

A bűn Isten Akaratának visszautasítása, amit Jézus az Atya Akaratának tökéletes teljesítésével eltörölt. A bűn következménye minden természetfeletti, rendkívüli és természetes jó elvesztése, aminek a csúcspontja a halál és Jézus ezt (ti. a halált) eltörölte a saját szenvedésével és halálával megtestesülésétől fogva fokozatosan.

Létezik **a kettős halál**, ami megegyezik az emberi lét kettős dimenziójával: az egyik a próbatétel idején van, a másik pedig az örökkévalóságban. Az egyik az időleges halál a másik pedig örök halál.

Az első haláltól, ami egyetemes (az eredeti bűn következménye) „egyetlen élő ember sem menekül meg”, de a történelem végén (a világ végén) be fog következni a testek egyetemes feltámadása, mert minden ember testtel és lélekkel fog eljutni az általa választott sorsra: „*Ne csodálkozzatok rajta! Mert elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és előjönnek. Akik jót tettek, azért, hogy feltámadjanak az életre, akik gonoszat tettek, azért, hogy feltámadjanak a kárhozatra*” (Jn 5, 28–29).

A második halálról, ami Istentől való elszakadást jelent, lehetőség van megszabadulni, amíg itt a földön élünk az igaz bűnbánat, az Istennel való kiengesztelődés által, a bűnbocsánat által (amelyet az Egyház közvetít). De, amikor letelik a próbatétel ideje, és az ember kegyelem nélkül hal meg, anélkül, hogy bocsánatot kért volna, és az Isteni Irgalmassághoz folyamodott volna, az Isteni Igazságossággal való találkozás örök halálba, Isten végleges visszautasításába fog torkolni. Ez a **második halál**, amelyre nincs orvoslás (Jel 20,14).

Mint ahogy **két halál** van, úgy létezik **két feltámadás** is. A lelki feltámadás nem csak a kegyelembe való visszatérést jelenti, hanem az ember visszatérését „*a teremtés elsődleges rend-*

jébe”, amelyben az ember élete az Isteni Akaratban van. A második, vagyis a testi feltámadás, a világ végén lesz.

7. A kegyelem általi Istengyermekből az ember lázadóvá vált és a bűnbánat után csak szolgaként lett visszafogadva, aki a Megváltásra vár.

Az Úrnak két eljöveteléről beszélünk: az első mint Megváltó, a második mint Király. Az első eljövetele Megváltóként helyrehozta a felismerhetetlenségig eltorzult **isteni képmást** az emberben. A második eljövetele Királyként visszaadja az embernek az elvesztett **isteni hasonlóságot**, visszavéve az Őt befogadó embert a rendbe, az Isten által számára kijelölt helyre és arra a célra, amelyért teremtettet.

Az Úr első eljövetele az ember megmentéséért volt megnyitva a Menny kapuit, hogy aki be akar lépni, megtehesse. *A második eljövetel* Országának örök rendeletét hivatott megmenteni, hogy lehozza a Mennyet, és így megújítsa a föld színét.

Az első eljövetelének gyümölcse, hogy visszaadja a Kegyelem isteni életét, hogy az ember Isten fia lehessen (az első feltámadás). *A második eljövetelének gyümölcse*, hogy ezt a kegyelemben lévő embert megajándékozza Országának birtoklásával, a teremtés, a megváltás, a megszentelődés javainak teljességével.

Az Úr első eljövetele (az advent) az idők teljességében történt.

A második eljövetele (a parúzia) az „*idők végén lesz*”, a váraozási idő végén és a várva várt idő érkezésekor, a szorongatás idejének a végén és az Ország megvalósulásának idején, ahogy Szent Péter mondta: „*Tartsatok hát bűnbánatot, és térjetek meg bűneitek bocsánatára, hogy eljőjjön az Úr színétől a megenyhülés ideje, és elküldje az elsősorban nektek rendelt Megváltót, Jézust, akit az égnek kell befogadnia egészen a mindenség megújju-*

lása idejéig, ahogy az Isten réges-rég megmondta szent prófétái ajka által” (ApCsel 3,19–21).

Szükséges tehát, hogy különbséget tegyünk a történelmi idők között:

- az idők kezdete vagy a világ kezdete
- az idők teljessége
- az idők vége
- és a világ vége (vagy a történelem vége).

A két utolsó között van a dicsőséges idő, amely nagyon hosszú, és amely a *Miatyánkban* megígért Ország megvalósulásának az ideje, ami az Ő akaratának az országa „*amint a Mennyben úgy a földön is*”. Ez az, amit a Jelenések könyve „*ezer évnek*” hív. Ennek képe az a negyven nap volt, amit a feltámadott Jézus immár dicsőségben eltöltött, hogy a földön maradhasson egészen a Mennybe való felmenése előtt.

8. Isten azért teremtett bennünket, hogy megossa velünk életét, szeretetét, boldogságát és dicsőségét, hogy szabad folyást adjon az Ő végtelen szeretetének, hogy szeressen, és mi viszont-szeressük (ebben áll a mi boldogságunk).

Az igazság megköveteli, hogy ha szeretünk, szeretve legyünk: hogyan tud a teremtmény versenyezni Istennel szeretetben? Hogyan elégítse ki az Igazságosság jogait, ha „végtelenül kicsi” szeretettel szereti azt, aki végtelen és örök szeretettel szeret? Istennek elég kellett volna legyen a „tudat”, hogy mivel a teremtmény kicsi és korlátolt, „nincs mit tenni” és megelégedhetett volna ezzel, és mi maradtunk volna az Ő szeretetének lényeges viszonzatlanságával? „*Istennek semmi sem lehetetlen.*”

Tehát Ő találta ki a megoldást: ***felajánlotta a teremtménynek az Ő saját szívét, hogy a teremtmény tudja kicserélni a***

sajátjával. Megajándékozta a teremtményt szeretetének forrásával, az Ő Isteni Akaratával.

Természetesen ez az ajándék nem része az emberi természetnek, hanem egy teljes mértékben tiszta, meg nem érdemelt kegyelmi ajándék. A teremtménynek nem kell mást tennie, mint hogy felismerje és befogadja. Ez az Isteni Ajándék, ez az isteni és királyi korona az, ami az embert örökössé és királlyá tette, „*Ádám Isten fia*”, egy kis „isten” az Atyjának és Teremtőjének **hasonlatossága.**

Az Isteni Akaratnak ezzel az ajándékával, az ember ugyanazzal a szeretettel tudta szeretni és imádni Istent, ahogy a Fiú szereti az Atyát a Szentlélekkel.

Ami az Egységből indul, különbséggé válva a Három Személyben, Egységbe tér vissza felemésztyódve a Szeretetben. Csak így, ugyanolyan módon kell visszatérjen (szabadon) Istenhez az Istentől eredő ember is.

Szegény emberi szavak! Az Isten Valósága végtelenül felülmúlja az ember szegényes fogalmait, melyek nem azért tévesek, mert korlátoltak, és nem megfelelőek: olyanok, mint az ember, korlátoltak.

„Akiket ugyanis eleve ismert, azokat eleve arra rendelte, hogy Fiának képmását öltse magukra, így lesz ő elsőszülött a sok testvér között. Akiket előre erre rendelt, azokat meg is hívta, akiket meghívott, azokat megigazulttá tette, akiket pedig megigazulttá tett, azokat meg is dicsőítette” (Róm 8, 29–30).

Előre elrendelt, azaz előre meghívott (létre=teremtés), tehát előre megigazulttá tett (azaz megváltott), tehát előre megdicsőített. Ez az Ő része, a többi rajtunk áll, hogy ezt örökre megpecsételjük és megerősítsük.

„Olyanok lesztek, mint Isten”, ajánlotta a hazugság atyja Évának, „*olyannak lenni, mint Isten*”, Isten helyébe lépni, megsza-

badulni Tőle. Mintha egy fénysugár létezhetne egymagában, és lehetne ő a nap elszakadva a naptól!

Ez a mi örök hivatásunk, **olyanná válni, mint Isten, az Isten kegyeleme, jósága, a nagylelkűsége által**. Mi nem „vagyunk” olyanok, mint Isten, de Ő meghív, hogy „váljunk” olyanná, mint Ő. **Nem a teremtett létünkben vagy emberi természetünkben, hanem** azáltal, hogy az Ő akaratában és az Ő szeretetével élünk és szeretünk:

„Isteni ereje az Isten szerinti jámbor élethez mindent megadott nekünk: megismertük azt, aki saját dicsőségével és erejével meghívott minket. Értékes és nagy ígéretet kaptunk, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljete a romlottságtól, amely a világban uralkodik a bűnös kívánság következtében” (2 Pét 1,3–4).

*„Ezért övezzétek fel gondolkodástokat, legyetek józanok, mindenestül reméljete **abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenése hoz nektek**” (1 Pét 1,13). „Fiúk a Fiúban!”*

„Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek. Gyűjtsen lelketekben világosságot, hogy megértsétek, milyen reményre hívott meg benneteket, milyen gazdag az a felséges örökség, amely övé a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy a hatalma rajtunk, hívőkön” (Ef 1,17–19).

* * *

Hitünk megvallása

Jézusom, Uram és Istenem!

Imádlak, igaz Isten és igaz Ember, aki nekünk adod magad az Oltáriszentségben, Testeddel, Véreddel, Lelkeddel és Istenségeddel, amelyből fakasztod a teremtés művét, a megváltás művét és a megszentelés művét Országod dicsőséges győzelmére.

**A teremtés teljes műve a Te MEGTESTESÜLÉSED oka,
ebben teljesebb be és csúcsozódik ki.**

**A megváltás műve a Te belső életedben teljesebb be,
a Te legszentebb szenvedésedben és halálodban.**

**A megszentelés műve, ami elülteti bennünk a Te Életedet,
a feltámadás gyümölcse, mert Te vagy a megtestesült Ige,
aki meghalt és feltámadt!**

**A Te célod nem csak az, hogy megteremts, megments és
szentté tegyél, hanem hogy istenségedben részesíts,
a Te akaratodban éltes: mert ez a Te Országod!**

* * *

**Jézusom, szeretlek!
Jöjj, isteni akarat, és vedd birtokodba**

Lételemet, személyemet, életemet;²
Mindazt, ami vagyok, mindenemet, amim van, mindent, amit
teszek;
Értelmemet, lelkemet és testemet;
Képességeimet, érzéseimet, tagjaimat;
Akaratomat, intelligenciámat, emlékezőképességem;
Eszemet, szívemet, lélegzetemet;
Minden gondolatot, szót, tettet;
Pillantásomat, hallgatásomat, hangomat;
Minden mozdulatomat, cselekvésemet, lépésemet;
Munkámat, fáradságomat, pihenésemet;
Érzéseimet, fájdalmaimat, örömeimet;
Imáimat, szentmiséimet, az általam fogadott (vagy adott) szent-
ségeket;
Múltamat, jelenemet és jövőmet;
Életemet, halálomat és örökkévalóságomat;
Hogy mindent a Te tökéletes és egyetemes dicséreteddé változ-
tass, Életed életévé, Akaratod győzelmévé.

**Jézus, a Te isteni akaratod legyen élet bennem,
és öltöztessen fel Veled engem!**

Ma, mindent Érted, Veled és Benned teszek.
Életem minden pillanatában éljen bennem a Te benső életed, a
Te haláloed és a feltámadásod!

² Minden sor a legszentebb Szentháromság lenyomatát/impronta/ fejezi ki, aki megteremtette az embert saját képére és hasonlatosságára.

Takarj be engem életed, fájdalmad és szereteted palástjával,
hogy én az igazságban imádjalak,
Átöleljelek végtelenségemben,
Birtokoljalak mindenhatóságodban,
Dicsőítselek a Te dicsőséggeddel,
Dicsérjelek a Te bölcsességgeddel,
Áldjalak az Atya szavaival,
Hálát adjak Neked igazságoddal,
Jóvátegyek a Te érdemeiddel,
Szeresselek a Te örök szeretetteddel!

Minden pillanatban meg akarom tölteni a teremtést Téged di-
csérő és Neked hálát adó szeretetemmel, a Te megváltó életedet
Téged imádó és áldó szeretetemmel, a Te megszentelő művedet
a Téged szerető szeretetemmel, amely mindenki nevében kéri
Országod győzelmét.

Az Asociația Schola Mariae
kiadásában eddig megjelent kötetek:

Luisa Piccarreta: Az ég könyve.
Első kötet. 2021.

Tipărit la
Editura Serafica, 2021
Str. Teiului nr. 20
RO – 611047 Roman, jud. Neamț
Tel. 0741120321; 0768192777
edituraserafica@yahoo.com
www.edituraserafica.ro